

Curierul Adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

*De aceea, mângâiați-vă
și întăriți-vă unii pe alții...*

*Vă rugăm, de asemenea,
fratilor, să îmbrăbătați
pe cei deznădăjduiți,
să sprijiniți pe cei slabi,
să fiți răbdători cu toți.*

1 Tesaloniceni 5,11.14

Conferința asupra Sabatului

În urma anunțului din numărul trecut despre Conferința asupra Sabatului, au început să sosească scrisori în care se anunță intenția participării. Am avut de asemenea convorbiri cu membri ai bisericii, cu pastori și conducători. Există o conștientă crescândă a faptului că Sabatul are încă multe lucruri să ne spună despre Dumnezeu, că este timpul să redescoperim bucuria și frumusețea trăirii autentice a Sabatului.

Prea des Sabatul a fost în primul rând un subiect, o doctrină de apărat, de susținut, de argumentat.

În predicarea evanghelică privitoare la Sabat ne-am obișnuit să ne considerăm imbatabili. Eram surprinși când oamenii se inclinau în fața argumentelor, dar nu se hotărâu să adopte Sabatul. Acum începem să ne întrebăm dacă noi le-am oferit cu adevărat o imagine trăită a principiilor spirituale fără pereche care însoțesc Sabatul.

Doctrina Sabatului este însoțită de o teologie cu adevărat formidabilă privind semnificația sa mântuitoare. Cineva își exprima teama că uneori, am recitat, fără să clipim din ochi, idei cerești despre Sabat, încântați de frumusețea și logica lor, dar până la primul Sabat noi înșine le-am uitat.

Doctrina despre Sabat (ca și despre alte minunate adevăruri) pare că poartă inscripția de pe rigle și compasurile folosite de școlari: „Numai pentru uz didactic.”

S-a mai întâmplat ceva: unii adventiști încep să simtă o nostalgie a timpurilor de apăsare pe care le-am trăit până acum aproape cinci ani, mai ales a Sabatelor din vremea aceea. Era un act de mare curaj să mergi la adunare cu fami-

lia, toți în haine sărbătorești, când activistul și președintele CAP băteau din poartă în poartă scoțând aproape cu forța pe oameni la lucru, în plină campanie agricolă. Când, în afara bisericii, nu aveam voie să ne manifestăm aproape în nici un fel, când, în cursul săptămânii gemeam sub ironiile și amenințările propagandei, venea Sabatul și ne răcoream sufletul: cântam să se audă bine, veneam la adunare la opt dimineața și chiar la șapte și plecam noaptea, devoram avizi orice publicație dactilografată sau multiplicată, recitam poezii ale curajului - într-un cuvânt Sabatul era centrul de greutate al rezistenței noastre față de un sistem ateu care voia să zdrobească implacabil orice viață spirituală. Nu vedeam alt capăt al opririi decât a doua venire (poate puțin înainte), dar, împotriva oricărei logici omenești, noi rezistam.

Iar acum, în bună măsură, acea formidabilă motivație, acea satisfacție secretă a fiecărui Sabat trăit ca un afront adus „anticristului”, parcă s-au evaporat. Copiii mei nu mai cunosc stresul (parțial binefăcător) al zilei de luni după ce în Sabat ai lipsit de la școală.

Ne-am specializat în discuții despre Sabat în timp de criză, și acum trebuie să ne trăim Sabatele în atmosfera îngăduitoare și blazată caracteristică vremii. Cu toate că, o știm bine, întreaga lege este desemnată trăirii în libertate. Introducerea la Porunci ne anunță că am fost scoși din casa robiei. Pentru o trăire deplină a legii, Dumnezeu ne-a trecut printr-un Exod al nostru - în Canaanul cel liber.

Uneori se mai fac încercări sporadice de impunere a unor

reguli mai stricte privind Sabatul. Dar ele nu aduc bucuria căutată. Repede, standardele sunt fisurate de istețimea păcătoasă a firii neînnoite. Cunoașteți istoria unui pastor care, într-o vineri seara a fost strigat de la o fereastră de o doamnă în vârstă? El s-a apropiat întrebându-se ce poate fi. „Tinere, a spus ea, eu sunt evreică și, pentru că este Sabat, nu pot să aprind lumina. N-ai vrea să vii tu să o aprinzi?” „Doamnă, o fac cu plăcere, dar în acest caz tot veți călca legea lui Dumnezeu pentru că eu voi deveni slujitorul dvs., iar legea spune că și slujitorul care este în casa ta nu trebuie să lucreze în Sabat. În inima dvs. e ca și cum ați aprinde lumina singură!” Ea a răspuns: „Tinere, mă pui într-o situație cam dificilă.” „Nu, a spus pastorul, într-o situație imposibilă!”

O recunoaștere a semnificației veșnice, mântuitoare a Sabatului, trece dincolo de conjunctura de moment și nu este rezultatul unei „betonări” a Sabatului cu reguli de conduită. Dacă pornim din direcția aceasta și vrem să fim consecvenți, ne punem într-o situație imposibilă. Păzirea Sabatului fără Isus, Domnul Sabatului, este o parodiare tragică a planului lui Dumnezeu, o revoltă la fel de condamnată ca și schimbarea zilei de închinare.

Să privim spre Sabat din direcția corectă. Întâi Isus, întâi crucea, și apoi Sabatul păzit „după Lege”.

Vă invit să meditați, să studiați și să vă rugați pentru marele dar al lui Dumnezeu pentru noi, Sabatul. Când veți avea o experiență de împărtășit, o contribuție de adus, scrieți imediat solicitând participarea la Conferința asupra Sabatului, 7-9 octombrie 1994 - un Sabat pentru Sabatele care ne conduc la Împărăție.

ab

DEPARTAMENTE

- 2 Editorial
- 4 Scrisoare deschisă
către biserică
- 8 Dialog
- 12 Isus în imagini
- 18 Știri, informații,
anunțuri
- 20 Sănătatea ca mi-
siune
- 24 Radio Vocea
Speranței

„Dumnezeu va da tot mai multă lumină, iar vechile adevăruri vor fi redescoperite și așezate în rama prețioasă a adevărului. Ca ambasadorii ai lui Hristos, noi trebuie să cercetăm Scripturile și să căutăm adevărurile care au fost ascunse sub gunoii erorilor, iar fiecare rază de lumină primită trebuie să fie comunicată altora. Un interes va predomina, un subiect va înghiți pe toate celelalte: Domnul Hristos, Neprihănirea noastră.”

(Ellen White, *Review and Herald*,
23 decembrie 1890)

ARTICOLE

- 4 **Arta nobilă a încurajării**
Victor Parachin
- 7 **SERIAL**
Anul 1844
Dumitru Popa
- 9 **REPORTAJ**
**Festivități de absolvire la
Institutul Teologic**
Florin Lăiu
- 14 **Interviuri: dr. Ronald Stradowsky,
F. Donald Yost, Guido Delameillieure**
- 17 **Orientare în labirintul religios**
Brad Thorp
- 22 **PAGINA PENTRU TINERET**
Un foc în noapte
Dagny Vetne

În numărul viitor

**De ce o Conferință Generală?
De ce Utrecht?**

William Johnsson

Capernaum și Nazaret

Hrant Artinian

4 **Arta nobilă
a încurajării**

1844
1994

7 **Temeinicia cu-
vântului profetic**

24 **Radio Vocea
Speranței**

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
*Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii*

Redactor Adrian Bocăneanu
Consultanți Nelu Dumitrescu, Viorel Dima, Petre Danci, Adam Engelhardt, Teodor Huțanu, Emilian Niculescu, Virgil Peicu, Ioșif Suciu

Colaboratori speciali Ioan Buciuman, Lucian Cristescu, dr. Constantin Dinu, Lazăr

Forray, Aron Moldovan, Adalbert Orban, Benjamin Roșca

Tehnoredactare George Toncu

Adresa redacției:

Curierul Adventist, str. Labirint 116, 74124 București, Oficiul poștal 20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Dorim să creăm un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestii, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le

socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative din viața comunităților. Apreciam articole care tratează aspecte legate de experiența personală, puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă, articole pentru copii. Vă rugăm să păstrați o copie, deoarece exemplarul

trimis va fi reținut la redacție pentru o posibilă publicare. Articolele se vor scrie la două rânduri și nu vor depăși trei coli format A4. Ele vor fi însoțite de numele autorului, adresa și telefonul. Nu publicăm articole nesemnate.

Imprimată la Tipografia **Cuvântul Evanghellei.**
Adresa: str. Labirint 116, tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXI nr.7

În a doua epistolă a lui Pavel către Corinteni (11,14-15) găsim o declarație șocantă:

„Satana se prefacă în înger de lumină... iar slujitorii săi se prefac în slujitori ai neprihănirii“.

Este de la sine înțeles că această prefăcătorie este o înșelăciune cu atât mai puternică cu cât așteptarea luminii este mai intensă.

Mulți dintre noi gândim că acest lucru se va întâmpla atunci când Satana va încerca să contrafacă venirea Domnului Hristos. Ori lucrurile nu stau așa. Întotdeauna, travestirea a fost o metodă obișnuită a Satanei. Mare amăgitor și tată al minciunii, a îmbrăcat haine și aspecte cu care știa că va putea induce în eroare pe cei aleși.

Începând cu șarpele din Eden, trecând prin metodele gabaoniților, prin proorocii mincinoși, prin apariția în fața Domnului Hristos în pustie ca înger de lumină și continuând cu spiritismul antic și modern, el „caută să înghită“ pe cine poate și amăgește „dacă este cu putință chiar pe cei aleși“. Nimic nu rămâne neîncercat în acest scop. Și nimeni nu este sigur împotriva amăgirii, decât dacă ia aminte la avertismentele inspirate și la caracterul adevărat, nu la cel declarat, al amăgitorilor.

Satana îmbracă întotdeauna haina care se poartă, înfățișarea cu care poate pătrunde cât mai neobservat. La cel dornic de putere vine cu puterea, la cel umil vine cu umilința, la cel avid după bogăție vine cu bogăția, iar la cel neprihănit vine cu neprihănirea.

Cu siguranță că Pavel are în vedere pe cei neprihăniți; acolo vine Satana ca înger de lumină. Și cine nu tânjește după cât mai multă lumină? Cât mai multă cunoștință?

„Îngeri“ de lumină

Iar slujitorii lui sunt gata, prefăcuți în slujitori ai neprihănirii. Ei vin cu lumină mai multă, lumină mai mare, lumină nouă; dar, la o cercetare atentă, lumina lor este întuneric. Apostolul îi declară ca „apostoli mincinoși, lucrători înșelători care se prefac în apostoli ai lui Hristos.“

Și pentru că vorbesc despre astăzi, doresc să vă atrag atenția că în zilele noastre îngerii de lumină s-au înmulțit și circula pretutindeni cu viteza îngerilor, pe măsură ce ne apropiem de sfârșit.

Stimați frați și surori, nu vă lăsați amăgiți și duși de cei care se prefac a fi îngeri ai luminii.

„La Lege și la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile peste poporul acesta; iar cel care îi ascultă va pribegi în țară apăsătoare și flămând... fie că va ridica ochii în sus, fie că se va uita spre pământ, nu va fi decât necaz, negură, nevoie neagră, și se va vedea izgonit în întuneric beznă.“ Isaia 8,20-22. Este cea mai realistă descriere a experienței celor care pleacă urechea la acești „îngeri“. Cuvântul spune că, celor care vin dar nu vorbesc după tot ce stă scris, să nu li se spună bun venit.

Primirea de oaspeți este o recomandare a Inspirației și o practică binecuvântată căci, „unii, fără să știe, au primit îngeri“. Cu siguranță că aici este vorba de acei slujitori credincioși ai lui Dumnezeu care găsesc totdeauna o primire caldă și sinceră în casele dvs. și care, după plecare, lasă o atmosferă curată și o influență sfințitoare și înnobilitoare. Prezența lor a stimulat dragostea frățească, atașamentul față de biserică,

atingerea unor idealuri înalte, o viziune proaspătă a credinței și mîntuirii.

Dar atenție la „îngeri“. Ei vin îmbrăcați în haine de oi și vin la voi, nu în lume, unde ar trebui să predice o Evanghelie adevărată. Ei vin la voi ca să vă înșele sentimentele, așteptările, să vă amăgească pentru a vă atrage spre ei, nu spre Hristos, căci ei nu sunt ai lui Hristos.

„Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită. Împotriviți-vă lui, tari în credință!“ 1 Petru 5,8-9. Dacă a fost vreodată necesară această avertizare, atunci este astăzi. Și dacă urletele lui au fost vreodată atât de primejdioase, atunci sunt astăzi.

Biserica lui Hristos a fost totdeauna obiectivul atacurilor celor mai feroce și una din căi a fost învățătura cât mai aproape de adevăr, dar nu adevăr curat.

„Să nu vă lăsați clătinați așa de repede în mintea voastră și să nu vă tulburați de vreun duh, nici de vreo vorbă și nici de vreo epistolă ca venind de la noi“. Nu încurajați travestirea și nu dați crezare oricărui duh.

Stimați frați, cultivați dragostea, încrederea și loialitatea față de biserica lui Dumnezeu și față de frații voștri. Nu vă pierdeți viziunea care v-a adus aici. Păstrați cu gelozie legătura neîntreruptă cu Isus, Capul adevărat al bisericii, și acordați încredere aceluia care au fost încredințați cu răspunderi spirituale înfricoșate.

Vă imploră fratele vostru în Hristos,

Nelu Dumitrescu,
președintele Uniunii Bisericii
Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

Arta nobilă a încurajării

*Oricine o poate cultiva, toți putem beneficia de ea.
Iată șase sugestii din care poți învăța cum să începi.*

Pe când Walt Whitman era un tânăr scriitor, plin de aspirații - cu mult înainte de a se fi impus ca unul dintre poeții de prim rang ai Americii - el a avut de înfruntat mari greutăți pentru publicarea cărților sale. De exemplu, una dintre cele mai renumite cărți, *Fire de iarbă*, a fost respinsă de atâtea ori, încât Whitman a editat-o singur. Lucrând într-o tipografie mică, a scos un tiraj de 800 de exemplare.

Ca să le vândă, a făcut publicitate în ziare și a trimis exemplare unor critici, ca și unor personaje distinse. Apoi, și-a cărat cărțile de la o librărie la alta. Nu există nici o dovadă că a reușit să vândă măcar un singur exemplar.

Dar, ce a fost mai rău, - cartea a fost atacată foarte dur de către persoanele cărora autorul le trimisese exemplare omagiale. „Este o masă heterogenă de expresii bombastice, vulgarități și neghiobii”, scria un critic literar. „Nu ne putem gândi la o răsplată mai bună decât biciul”, declara altul. Se spune că poetul John Greenleaf Whittier a aruncat cartea pe fereastră.

Apoi, Walt a primit o scrisoare de la poetul cel mai apreciat al epocii, Ralph Waldo Emerson. Scrisoarea conținea doar trei fraze, care însă l-au încurajat pe Walt Whitman să mai scrie. Iată scrisoarea:

„Stimate domn, eu nu sunt orb în ce privește valoarea acestui cadou minunat, *Fire de iarbă*. Cred că este opera cea mai extraordinară a spiritului și a înțelepciunii publicată vreodată în America. Vă felicit la începutul unei mari cariere.“

Victor M. Parachin

A inspira și a însufleți

Arta delicată și nobilă a încurajării este adeseori neglijată, poate pentru că viața modernă este atât de agitată și tensionată.

Cuvântul *a încuraja* înseamnă, etimologic, a introduce curaj în cineva. În Noul Testament, încurajarea este considerată o parte esențială a vieții de creștin. Acest cuvânt apare aici de peste 50 de ori. Pavel îi îndeamnă pe creștini să se încurajeze unii pe alții (1 Tes. 5,11). Încurajarea este un lucru pe care îl poate da oricine și de care toți au nevoie. Un cuvânt plăcut sau un compliment poate ajuta ca visurile să devină realități. Mai mult decât oricare altă metodă, încurajarea îi poate inspira și însufleți pe oameni să atingă ținte înalte în viață. Iată șase posibilități pe care le avem pentru a încuraja:

1. Concentrează-te asupra lucrurilor pozitive

Cei care au nevoie de încurajare aproape totdeauna se simt copleșiți de tot ceea ce văd rău în viața lor. Când cineva este descurajat, răul i se pare mai rău. Dacă există cineva care arată spre partea bună, care totdeauna este prezentă, mintea se poate reeduca. Se formează noi tipare de gândire și oamenii sunt eliberați să gândească în termeni noi.

Viața lui Fanny Crosby este un bun exemplu. Ea s-a născut în 1820. La vârsta de 6 săptămâni a avut o

infecție la ochi. Datorită tratamentului făcut de medic ea și-a pierdut vederea complet. În anul următor i-a murit tatăl și mama a fost nevoită să caute un loc de muncă în vederea întreținerii fetiței oarbe. Venind în ajutor, bunica fetiței s-a oferit să o îngrijească pe micuța Fanny. Foarte curând ea a devenit „ochii” fetiței. Îi vorbea lui Fanny despre frumusețile din jur, descriind amănunțit minunile lumii - norii, curcubeul, răsăritul și apusul de soare, stelele și luna.

Când bunica a observat că Fanny se interesează de poezie, a încurajat-o să-și aștearnă pe hârtie gândurile și a lăudat-o pentru fiecare rând. Preocuparea bunicii pentru calitățile ei a încurajat-o pe fetiță să scrie următoarea poezie, când avea doar opt anișori. Iată cum a versificat bucuria:

*O, cât de fericită sunt,
Deși alerg prin noapte,
Dar, cât trăiesc pe-acest pământ,
Sunt mulțumită-n toate.
Și bucurii în jur îmi stau
Cât alții nu visează;
Să plâng amar și să oștez
Că sunt sărmană fără vază
Nu pot și nici nu vreau!*

Ca rezultat, Fanny Crosby a devenit cea mai fecundă scriitoare de imnuri în America, scriind peste 8000 de cântări și imnuri. A trăit până în anul 1915. Peste 60 de imnuri scrise de ea apar încă în diferite cărți de cântări.

2. Trimite câteva rânduri

Când stai în fața unor greutăți și te descurajezi, nimic nu îți face

mai bine decât o scrisoare care-ți înseninează sufletul. Spre deosebire de o conversație obișnuită, poți păstra scrisoarea și o poți reciti.

Art Rooney, proprietarul clubului de fotbal american Pittsburgh Steelers, a fost un mare scriitor de asemenea bilete de încurajare. În 1968, Rocky Bleier era unul dintre jucătorii noi ai echipei. După primul sezon, Bleier a fost încorporat și, foarte curând, a fost dus în Vietnam ca infanterist. Nu a fost sigur că va mai juca vreodată fotbal. O surpriză plăcută pentru el a fost cartea poștală venită într-o zi de la Rooney: „Rock, echipa noastră nu merge bine. Sper că tu o duci mai bine decât noi. Te așteptăm să fii din nou acasă, în mijlocul nostru.“

Cât timp Bleier se afla în Vietnam, Rooney a continuat să-i trimită scrisori, decupări din ziare și programul jocurilor. După ce o grenadă a explodat și i-a sfărtecat piciorul drept, el era convins că niciodată nu va mai juca fotbal. Însă Rooney a continuat să-i trimită scrisori de încurajare. Una dintre ele a sosit tocmai atunci când Bleier era într-un spital din Tokyo: „Rocky, vrem să te vedem din nou în echipă.“

Aceste cărți poștale l-au alimentat pe Bleier în hotărârea lui de a juca din nou. S-a întors la echipa Pittsburgh Steelers, contribuind la câștigarea supercupei, în 1975. Bleier a continuat să joace până în 1980.

3. Dă un telefon

Un prieten de-al meu din Chicago este în fruntea unei firme de mare succes. Deoarece lucrează bine în domeniul lui, primește adesea oferte din partea altor firme. El le refuză, dar notează ofertele, ca și o descriere a serviciului disponibil.

Când aude că cineva și-a pierdut locul de muncă, prietenul meu ridică receptorul și îl sună. Îl încurajează și îi transmite ce i s-ar potrivi din listele sale de oferte. El dă informații în legătură cu acele posturi și dă permisiunea să fie solicitat pentru a da o recomandare.

A ridică telefonul și a-i suna pe alții reprezintă un ajutor pe calea cea mai scurtă, iar binele făcut astfel poate ajunge departe.

4. Împărtășește cu alții luptele și biruințele tale

O mărturie a cuiva care a biruit piedicile și a transformat o tragedie într-un triumf este întotdeauna un mare izvor de încurajare.

De exemplu, Virginia Walkaways Fajardo a paralizat datorită unei tumori a coloanei vertebrale. Înainte, ea era o femeie activă, energetică. Cu toate acestea, s-a adaptat la marea ei pierdere și a continuat să-și crească cele două fete. Mai mult, a manifestat un interes deosebit față de lucrarea făcută cu deținuții, predând la penitenciar cursuri de creație literară.

Odată, un deținut numit Waymon i-a spus: „Dvs. nici nu vă puteți imagina ce înseamnă a fi deținut.“ Răspunsul ei a rămas de neuitat:

„Când mi-ați spus că nu-mi pot imagina ce înseamnă a fi în închisoare, m-am simțit îndemnată să vă spun că greșiți. Când aveam 31 de ani, m-am trezit complet paralizată. M-am simțit neputincioasă - m-a copleșit gândul că sunt închisă într-un trup care nu-mi mai permite să alerg pe câmp, să dansez sau să-mi port copiii în brațe.

Am zăcut în pat, luptându-mă să accept paralizia, încercând să nu fiu copleșită de autocompătimire. De fapt, mă-ntrebam dacă viața mea mai avea vreun rost într-o asemenea situație și dacă nu ar fi fost mai bine să mor... Dar, într-o zi, mi-am dat seama că am în față mai multe opțiuni. Aveam să zâmbesc, văzându-mi iarăși copiii, sau aveam să plâng? Aveam să fac reproșuri lui Dumnezeu sau să-L rog să-mi întărească credința?

M-am hotărât că voi transforma experiențele mele aparent negative în experiențe pozitive și voi căuta căi să depășesc limitele mele corporale prin extinderea limitelor mele intelectuale și spirituale. Voi puteți privi la piedici sau dincolo de ele. Într-un anumit fel, noi suntem în aceeași situație“.

5. Fă-ți timp pentru o vizită

Cei care trebuie să înfrunte greutăți se plâng adeseori că se simt părăsiți. Acest lucru este adevărat mai ales

atunci când este vorba de o boală de lungă durată, cum este cancerul.

O femeie, al cărui soț era în ultimul stadiu, a insistat la rude, prieteni și vecini să îi viziteze: „Povești-ne ce faceți acum. Am dori să auzim ceva despre călătoriile voastre, despre copiii voștri. Spuneți-ne câteva glume sau haideți să vorbim despre politică“. „Credeți-ne“ a spus ea, „oricare subiect despre care ne vorbiți este minunat pentru oameni care nu au văzut un vizitator vreme de mai multe luni“.

6. Deschide ușa ocaziilor

Cu câțiva ani în urmă, o doamnă căuta anumite produse dintr-un magazin. Tânărul de la casă i-a spus că el visa că, într-o bună zi, va construi case; dar el nu avea instruire, nici bani, nici experiență. Totuși, el a părut atât de sincer și hotărât, încât doamna l-a angajat să schimbe dușumeaua care putrezea.

Munca era relativ simplă, tânărul trebuia să scoată scândurile vechi și să le înlocuiască. Totuși, el a studiat dușumeaua timp de patru ore, înainte de a se apuca de lucru. Scândurile așezate de el nu s-au potrivit perfect, dar dușumeaua a fost rezistentă.

După aceasta, s-a întreprins legătura între doamnă și acel tânăr, dar s-au întâlnit nu de mult, la o reuniune. Doamna nu l-a mai recunoscut pe tânăr, dar el a zărit-o și i-a vorbit. Când ea s-a întors, a văzut în fața ei un tânăr care inspira încredere și care i-a povestit că el este acela care i-a reparat dușumeaua. Astăzi, el are o societate prosperă de construcții, al cărei președinte este. Nu a uitat să-i mulțumească doamnei că i-a permis să repare dușumeaua, dar i-a mulțumit mai ales pentru încrederea pe care i-a acordat-o într-un timp de criză din viața lui.

În cele din urmă, partea cea mai frumoasă a încurajării este simplitatea și universalitatea ei. Oricine o poate cultiva și fiecare om are nevoie de ea. Oricine poate rosti câteva cuvinte duioase sau poate săvârși o faptă bună.

A sosit timpul să începem.

Articol preluat din *Signes of the Times*, februarie 1991. Traducerea de Laszlo Jeno (Cluj-Napoca).

1844 Temeinicia

1994 cuvântului profetic

Primul pastor cu renume care a luat poziție activă alături de William Miller a fost eruditul pastor și medic Josiah Litch (1809-1889).

În anul 1838, ca pastor al bisericii episcopale metodiste, J.Litch se alătură mișcării milerite, predicând adevărul revenirii pe curând a Domnului Hristos.

Despre Josiah Litch ne este spus că era un om stăpânit de un spirit umil, caracteristica marilor bărbați temători de Dumnezeu. Era un vorbitor plin de talent și un zelos și profund cercetător al profețiilor biblice.

În vremea aceea, Apocalipsa 9 - trâmbițele cinci și șase - era un subiect ce preocupa intens lumea religioasă. Studiind profețiile referitoare la revenirea Domnului Hristos, J. Litch a căutat cu interes și cu multă rugăciune să înțeleagă ceea ce Dumnezeu a incifrat în această profeție apocaliptică.

Făcându-și cunoscut rezultatele studiilor sale profetice, J.Litch avea să scrie: „Steaua care a căzut din cer pe pământ este Mahomed, iar lăcustele simbolizează hoardele de călăreți mahomedani. Cele 'cinci luni' ce le-au fost date să 'chinuiască', sunt cei 150 de ani, perioadă în care grecii au fost 'chinuiți' de turci.“

După cum se știe, spre sfârșitul secolului al XIII-lea, Otman (Osman), sultanul turcilor, reușește să unească toate triburile și să întemeieze imperiul otoman. Istoricul englez Gibbon, în lucrarea sa „Declinul și căderea Imperiului roman“ (vol.VI, pag.226), ne spune că în anul 1299, la 27 iulie, Otman a intrat pentru prima dată pe teritoriul Nicomidiei. Cinci luni, adică 150 de ani ce decurg de la 27 iulie 1299, ne duc până la 1449. În tot

Dumitru Popa

acest timp turcii au fost angajați în război împotriva grecilor, dar fără să cucerească imperiul greco-roman. Ei au luat unele părți ale lui, dar Constantinopolul se menținea. După 1449, adică după încheierea perioadei de 150 de ani, s-a produs o schimbare, istorie ce se desfășoară, însă, în cuprinsul următoarei trâmbițe, a șasea.

În vremea celei de-a șasea trâmbițe avea să se înlăture orice împotrivire și să se elibereze „ingherii“ ce erau legați la râul Eufrat.

Litch scria: „În 1449, ultimul împărat al Constantinopolului, Ioan Paleologul, moare și grecii cad în mâinile turcilor. Ceasul, ziua, luna și anul sau perioada de 391 de ani și cincisprezece zile, aveau să se încheie“, declara cu mult curaj și credință J.Litch, „la 11 august 1840, când sultanul va preda în mod voluntar independența imperiului său în mâinile puterilor creștine, de la care, de fapt, o luase.“ Deci, cu doi ani mai înainte de 11 august 1840, într-o broșură despre revenirea Domnului Hristos, J. Litch a declarat categoric că profeția celor 391 de ani și cincisprezece zile se va împlini cu exactitate la data amintită (11 august 1840).

Cum s-au petrecut lucrurile?

Imperiul otoman era împărțit în regiuni administrative numite pașale, conduse de un pașă. Sultanul Abdul Mecid I intră în conflict cu pașa Egiptului, care se ridică împotriva lui și nu i se mai supune, ci caută să obțină independența. Conflictul declanșat a fost puternic și lung. La un moment

dat, în perioada anilor 1835-1836, sultanul reușește să aplaneze conflictul și să restabilească bunele legături cu pașa Egiptului, dar conflictul va reizbucni în 1839. În acest conflict, sultanul Abdul Mecid I este înfrânt și Mohamed Ali, pașa Egiptului, devine puternic, punând mâna pe flota sultanului și ocupând teritoriul întins. În fața acestei situații sultanul (ce avea numai 16 ani), face apel la marile puteri (Anglia, Austria, Prusia și Rusia), dar în mod deosebit la Anglia, pentru ca să nu fie nimic cu totul. Interesate, marile puteri convoacă Conferința de la Londra, la care a luat parte și delegatul Turciei, Efendi bei Likgis. La încheierea conferinței, marile puteri au dat ultimatum lui Mahomed Ali, cerându-i să restituie sultanului flota și să se retragă imediat din Siria. Când Mahomed Ali jură pe Alah că nu va face acest lucru niciodată, tunurile flotei engleze distrug Beirutul în numai câteva ore.

Constrâns, Mahomed Ali primește ultimatumul, supunându-se condițiilor marilor puteri. Aceasta s-a întâmplat la 11 august 1840. Din acel moment Turcia devine „omul bolnav al Europei“. Ziarul „London Morning Herald“ scria că sultanul a fost redus la rolul unei marionete. Profeția celor 391 de ani și cincisprezece zile s-a împlinit întocmai.

Faptul acesta a răscolit lumea religioasă de atunci, care a urmărit timp de doi ani mersul evenimentelor. Ca urmare, mii de împotrivitori ai adevărului au recunoscut valoarea profețiilor biblice și s-au adăugat mișcării advente milerite, mulți devenind vestitori ai soliei revenirii pe curând a Domnului Hristos.

3D dialog direct deschis

Cum să privim evanghelizarea făcută de alte biserici creștine?

Evanghelizarea făcută de alte biserici ar trebui să fie o „palmă” pentru noi: zelul lor, dragostea pentru semenii, interesul pentru câștigarea sufletelor pierdute și chiar metodele folosite, la care ne depășesc cu mult (ca împărțirea comunităților pe grupe active, care este asemenea cu înființarea de grupe de către apostoli, biserica crescând numeric foarte mult; colportajul, predicarea în piețe și pe străzi, fapt autentic petrecut, aici în Corabia).

Cât privește modul cum să o privim, avem de ales:

- să privim uimiți succesul lor în rândurile necunoscutorilor (a căror necunoștință se trage și din mâna noastră);

- să devenim invidioși, criticând doctrinele lor false, care nu au tot adevărul, dar ținând totodată ascunsă (nevestită) adevărata solie a lui Isus către omul păcătos;

- să stăm indiferenți, mulțumiți de faptul că, totuși, noi avem tot adevărul, iar cei sinceri tot la noi vor veni în final.

Dar mă întreb, ce trebuie să facem fiecare dintre noi?! De ce să privesc evanghelizarea făcută de alte biserici și să nu privesc pe cea făcută, sau... nefăcută de biserica noastră?!

*Nica Tengeh,
Corabia*

Este dificil să hotărâm măsura în care putem colabora cu alți copii ai lui Dumnezeu care nu sunt de credința noastră. Ca să putem colabora trebuie să avem obiective comune și același

spirit. Dar cel puțin să învățăm să nu stricăm, ei să apreciem lucrarea bună pe care o face altul. Poporul lui Dumnezeu are mai multe zeci de milioane decât suntem dispuși să admitem. Noi nu suntem în exclusivitate Israelul lui Dumnezeu, ci un Ilie și un Botezător care să ajute pe oameni să se întoarcă la Dumnezeu. Cei ce sunt atrași de Spiritul lui Dumnezeu se vor aduna în jurul celui nucleu care reprezintă mai bine pe Hristos. Fie ca noi să fim cei dintâi în a urma pe Acela pe care-L sărbătorim în fiecare săptămână și-L așteptăm să revină pentru a răsplăti fiecare după faptele lui.

*Florin Lăiu, Institutul
Teologic Adventist*

„Printre catolici se află mulți care sunt cei mai conștiințioși creștini, care umblă în toată lumina care strălucește asupra lor. Și Domnul va lucra în favoarea lor... Nu cenzurați pe alții; nu-i condamnați!” (*Evangelism*, 575)

„Nu trebuie să construim bariere inutile între noi și alte confesiuni, în special când este vorba de catolici (ortodocși)... Există mulți printre catolici care trăiesc potrivit cu lumina pe care o au - cu mult mai bine decât mulți din cei ce pretind a crede adevărul prezent; și Dumnezeu îi va pune la probă ca și pe noi.” (*Manuseris* 14, 1887)

Consider, pe temeiul acestor două pasaje inspirate, că Dumnezeu lucrează prin toți copiii Săi, prin influența vieții, faptelor și dec

evanghelizarea lor). Evanghelizarea înseamnă proclamarea veștii celei bune în Hristos. Consider că mântuirea se obține ca un dar gratuit prin Hristos și nu prin cunoașterea doctrinelor biblice specifice. Și că numai un om mântuit va înțelege corect și va aplica în mod corect Săbatul, reforma sanitară, ș.a.

George Jacob, colportor,

București

Cu câțiva timp în urmă am fost de-a dreptul surprins să găsesc în Vechiul Testament un verset, scris de un iudeu inspirat, către contemporani iudei, într-o vreme când mentalitatea naționalistă iudaică se accentua. Este vorba de 2 Împ. 5, 1: „...căci prin el (Naaman) izbăvise Domnul pe Sirieni...” V-ați putea imagina ca Dumnezeu lui Israel să se implice părințește, izbăvitor, în istoria unui alt popor decât Israel? Suspectând o traducere greșită, am apelat la originalul ebraic. Într-adevăr, era o greșeală. Dar nu în traducere, ci în mentalitatea mea, păcătoasă. Ani de zile am crezut că distincția reală și concretă pe care o producem noi, adventiștii de ziua a șaptea, față de „lumea creștină” implică și o exclusivitate de tratament din partea lui Dumnezeu, cam tot cât Israelul din vechime... Și-acum, uite, „pricina de laudă, s-a dus!”

Să „izbăvească” Dumnezeu și printr-un sirian? Să existe „izbăvire” și în altă parte decât în Israel?

„Adventiștii cred că biserica este atât vizibilă... cât și

invizibilă - în mulțimea de oameni sinceri și devotați din toate bisericile, sau chiar fără biserică, care se închină Lui, în spirit și în adevăr, în măsura cunoștinței lor de adevăr.

În timp ce adventiștii cred că Apocalipsa 14 indică în mod specific la lucrarea lor, ei nu cred totuși că sunt singurii copii adevărați ai lui Dumnezeu de astăzi... Ei acceptă cu toată inima cuvintele lui Isus din Ioan 10, 16: „Mai am și alte oi care nu sunt din staulul acesta.”

Adventiștii cred că Dumnezeu lucrează în toate - și prin toate - organizațiile ai căror lideri sunt binevoitori să accepte călăuzirea divină în deciziile lor și în măsura în care ele fac acest lucru. Și, în spiritul umilinței creștine, adventiștii consideră ca datorie solemnă și privilegiu al lor să ducă la desăvârșire lucrarea începută de Reforma protestantă din sec. XVI, atrăgând atenția la anumite adevăruri mari ale Scripturii pe care creștinătatea le-a pierdut din vedere, confruntând pe toți oamenii cu vestea revenirii în curând a lui Hristos pe pământ, eu putere și slavă...” (*Enciclopedia adventistă*, pag.303-304).

Și, dacă mi-amintesc eu bine, mă convertisem de la păcat la Hristos ca ortodox, acolo - în fața altarului - predându-mi inima Mântuitorului. Ce a urmat după aceea, alinierea mea la adevărurile advente ale Bibliei, sau „intrarea în staul”, a fost posibil doar datorită faptului că, fiind încă ortodox, eram deja „oaie”...

*Lucian Cristescu, director
Uniunea Română*

Pentru numărul următor:

Sunt în situația să cresc singură pe copilul meu, un băiat. Cum să-i asigur, în afară de afecțiunea maternă, siguranța și modelul unui tată?

*Verginica Dima,
București*

Festivități de absolvire la Institutul Teologic

2 și 3 iulie 1994. Un Sabat festiv și o duminică de sărbătoare. Hârtia ar trebui să aibă proprietăți magnetice pentru a vă putea șopti ceva din armoniile și înfiorarea suprapământeană simțite de participanții la festivitățile de absolvire a Institutului. Dacă aceste cuvinte ar fi un reportaj făcut de un observator ceresc, serafic și imparțial, am avea motive să ne dezumflăm cu privire la unele detalii sau chiar cu privire la unele dominante. Scriu însă ca unul care am împărtășit această bucurie de familie și care, în clocotul interiorizat al serbării, mi-am concentrat atenția asupra semnificației momentului. (Anumite lucruri se văd mai bine din afara familiei!) Prima promoție a Institutului Teologic Adventist de grad universitar - cursuri de zi! 70 de ani de învățământ teologic adventist în România!

Deși Institutul nostru este încă în chinurile facerii, există bucurii adevărate pe care nu le pot trăi cu adevărat decât cei care au trudit printre acești tineri. După patru ani de munci și de tranziție, după un ultim an sfâșiat între ultimele cursuri și emoția redactării tezelor de licență, după o săptămână supraîncărcată cu examene și tot felul de pregătiri (între care și o recepție dată profesorilor!), serbarea de sfârșit de an a fost o răcorire a sufletului.

Dacă pentru serviciul divin de vineri seara nu s-a găsit nici o sală care să-și deschidă ușile pentru noi, această frustrare ne-a fost compensată de un Sabat de neuitat petrecut în sala mare a Palatului Copiilor din Parcul Tineretului. După o Școală de Sabat în care am atins epistola și lanțurile lui Pavel, mirându-ne și discutând (în libertate),

Florin Lăiu

a urmat cuvântul fratelui Nelu Dumitrescu, vorbind în dubla calitate de președinte al Uniunii noastre și de rector al Institutului Teologic. La pupitrul de pe podium, în formă de cruce, am auzit însă mai degrabă cuvântul unui om al lui Dumnezeu. După amiază, publicul adventist venit din toată țara, împreună cu studenții, au fost martorii unui simpoziu realizat de profesorii Institutului, fiecare vorbind dintr-un domeniu specific și într-un stil propriu. Cuvântul fratelui Dumitrescu a subliniat, între altele, împlinirea a 40 de ani de la propria absolvire a Institutului Biblic. Întreg programul de Sabat a fost înălțat în sferă îngerească de intervenții muzicale cu caracter profesional din partea corului studenților, a cvartetului vocal, a cvartetului de coarde și a harisimei vocale a absolventului și lucrătorului Adrian Golea. Astfel, festivitatea propriu-zisă a absolvirii, care urma să aibă loc a doua zi, se anunța plină de promisiuni.

Duminică, 3 iulie 1994, Sala Palatului. Cortina s-a ridicat după o întârziere academică pentru a revela spectatorilor un cor de 130 de studenți în uniformă și un octet (tăcut) de profesori în extrema dreaptă. Cuvântul de bun-venit a fost adresat de profesorul Alexandru Breja, pastorul comunității Institutului. Sala a cântat împreună cu scena „*Măriți pe Isus prin cântare*”. După rugăciunea de deschidere, impresionantul cor bărbătesc al studenților a intonat un coral nou, „*Speranță minunată*”, aducându-ne aminte că, dacă astăzi încă zidim, o facem cu privirea ațintită spre revenirea Domnului.

Festivitatea de absolvire a fost aurcolată și de aniversarea a 70 de ani de învățământ teologic adventist în România. Dar accentul a fost pus pe împlinirea a 150 de ani de la marea redeșteptare și așteptare din anul 1844 prin cuvântul de deschidere al absolventului Paul Csavdari după care corul ne-a dus „la porți de Canaan” pe melodia imnului american „*Încoronați-L (pe Isus) cu multe coroane!*”.

Și pentru că tradiția are frumusețile ei, a urmat apelul clasei. Mai întâi au fost trecuți în revistă cei 13 care fuseseră „parașutați” pe frontul misionar după trei ani de studiu la zi. După completarea studiilor universitare la cursuri fără frecvență timp de doi ani, iată-i absolvenții. Vin de la lucru și se vor întoarce la lucru. Valentin Rusu și Emil Banga ni i-au prezentat pe rând.

Următorul grup a fost prezentat de Sorin Petreacă și Benone Lupu. Cei 28 de absolvenți ai cursurilor de zi ne-au fost descriși ca niște îngeri. Caracterizările au fost poetice și relativ scurte, deci credibile. Să le dăm dreptate. Există momente în care nici Dumnezeu nu vede defecte în Israel. Această serie de prezentări a fost întreruptă pentru o clipă de cvartetul vocal studențesc pentru a ne reaminti că „*Aceeași vestire ne-adună împreună*”. A urmat orchestra de cameră a studenților cu o piesă preclasică interpretată la nivel profesional.

Apropiindu-se de punctul culminant al festivității, Sorin Neacșu și Daniel Amarghioalei au prezentat cu emoție, dar în cuvinte limpezi, ținta și motto-ul clasei: „*Sunați din trâmbiță în Sion!... Căci ziua Domnului este aproape*”. În loc de trâmbițe, orchestra de cameră a venit cu un ritm mai „laodicean”

care a încercat să ne convingă că păcătoșii pot fi treziți prin blândețe și bucurie în Domnul mai mult decât prin goarțele apocaliptice. Ținta și motto-ul au fost apoi preluate de corul studențesc și de poezia clasei, recitată de Nelu Dobrică. Asemeni orchestrei, Nelu nu a avut la îndemână trâmbița, ci un sim-plu corn englez care a început să se înfioare și să lăcrimeze la rostirea cuvintelor: „...încheiem semestrul...cu disciplina credinței martirilor.“

Dan Șerb, din anul II, poetul clasei, a rostit un cuvânt din partea „celor mai mici“ care au întotdeauna multe de spus celor mari. A urmat duetul vocal Marius Fudulu - Viorel Roșca din anul III, care au sfătuit cu convingere pe cei ce-și iau rămas-bun de la școală să urce „pe fruntea munților înalți“.

Un alt moment tradițional a fost cuvântul de mulțumire adresat profesorilor din partea absolvenților prin Cristian Modan. Și dacă absolvenții au fost descriși ca niște îngeri, nu trebuie să ne mirăm că profesorii au fost prezentați ca adevărați heruvimi. Pe lângă flori și seriile de aplauze netradiționale, putem spune că aceste cuvinte frumoase și sincere ne-au făcut, totuși, bine. În mod deosebit am apreciat atenția pe care absolvenții au acordat-o soțiilor profesorilor. Ar fi fost mare păcat dacă ele ar fi fost uitate cu ocazia acestei sărbători de familie. Ca o încununare a recunoștinței, corul a strigat pe melodia *Trompetului Voluntar* a lui Purcell: „Slavă! Aleluia! Pe Hristos Îl preamărim / Suntem astăzi gata, inima să-I dăruim!“

Cuvântul de trimitere în misiune din partea Domnului Isus a fost rostit de fratele Nelu Dumitrescu după Matei 20,25-28. „Știți că domnișorii Neamurilor dom-

nesc... între voi să nu fie așa....(ci) oricare dintre voi va vrea să fie cel dintâi între voi, să vă fie rob.“ După patru ani de înaltă pregătire și de aspirații, în loc să fiți chemați la domnie, sunteți chemați la slujire de rob.... Văd printre voi viitori președinți de conferințe și de uniune, viitori lideri de departamente....

Poezia clasei

Se întoarce Isus !

*Se întoarce Nazarineanul ! Nu e zvon,
Ci pașii-I se aud, de se-nfioară duzii...
Deja ecouri se trezesc în Orion,
În timp ce lumea-și pune cunună de iluzii.*

*Se întoarce Galileanul! Învingătorul!
Degeaba pregățiți armaghedoane;
Mai bine dați-I slava și onorul,
Sunăți capitularea din vajnicele goarne!*

*Se întoarce Împăratul iudeilor, Soarele
Grației cerești care aduce dreptate !
Ziua aceea, pe care n-o așteaptă popoarele,
Este aproape, pământule frate !*

*Se întoarce Rabi Ieșua să curețe globul
De lepra semeției, de ură și de rock...
Sus, frate Iov, de-acum azvârle-ți ciobul
Și toate întrebările la foc!*

*Se întoarce Domnul Isus, Maestrul
Tuturor speranțelor și împlinirilor !
A sosit ora! încheiem anul, semestrul,
Cu disciplina credinței martirilor !*

*Se întoarce Singurul nemuritor — Creatorul—
Care n-are nevoie de religiile noastre...
Primiți-I odihna, cunoașteți-I dorul
De-a ne avea cu Sine printre astre!*

*Aproape e ziua în care nu vor mai muri florile,
Ziua în care vom fi eliberați !
Sculăți-vă, deja picură zorile...
Heralzi ai speranței, sculați și sunați !*

Florin Lăiu

Așteptați succesul și aceasta nu este ceva rău în sine. Dar succesul nu se definește prin poziția socială, prin ocazia de a păstori comunități mari sau prin avansarea pe scara ierarhică. În sensul căutat de fiii lui Zebedei, se poate primi replica lui Isus: Nu știți ce cereți!

În același context al poziției „ierarhice“, vorbitorul a amintit de un cuvânt al fratelui Folkenberg

care ilustrează bine că este ușor să critici și să dai sfaturi când nu ești în situația vizată: „Când eram președinte de uniune, aveam soluții pentru toate problemele Bisericii mondiale; acum, când sunt președintele Conferinței Generale, nu mai am acele soluții!“.

Fratele Dumitrescu a amintit la timp și replica lui Neemia: „Nu pot să mă cobor!“ Noi nu putem coborî din poziția apostolică dată nouă de Dumnezeu, nu putem coborî la lucrurile de rând, la interese meschine. De asemenea nu putem coborî standardele. Să coborâm însă la oameni, la nevoile lor, la poziția de rob, de slujitor. Cuvântul președintelui nostru s-a încheiat cu binecuvântarea apostolică: „Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi toți!“

Ca răspuns la cuvântul de trimitere, a vorbit Nicolae Ionescu, în numele colegilor săi: „Nu vrem să cădem în greșeala făcută de Israel după Exod, când au încheiat un vechi legământ cu Dumnezeu, promițând că vor face totul. Dar trimiterea este mai întâi o chemare. După cum cei ce simt chemarea mării și nu-i pot rezista devin marinari, tot astfel, cei ce simt chemarea sufletelor pierdute devin predicatori ai Evangheliei. Rugăciunea noastră este: Doamne, dacă Tu ne chemi și Tu ne trimiți, vom veni! Arată-ne ce să facem, descoperene cine suntem și pune-ne în acele locuri pregătite pentru fiecare dintre noi! Amin.“

Întregul cor studențesc s-a alăturat acestor cuvinte prin coralul „*Mărit să fi, o, Doamne sfinte!*“ Unul dintre absolvenți mi-a mărturisit că, dintre toate versurile acestui coral, l-au impresionat mai ales cele care sună astfel: „În școala Ta rămânem, Doamne, / pe viață și pe veșnicie.“ Într-adevăr, cursurile de zi ale Institutului s-au încheiat, dar școala nu s-a încheiat. Urmează cursuri de zi și noapte într-o școală care nu se va sfârși nici în veșnicie.

Dar o etapă semnificativă pentru slujba de predicator s-a încheiat și momentul trebuie sărbătorit. Fratele Nelu Dumitrescu, rectorul Institutului Teologic, a înmănat absolvenților certificatele de absolvire. Absolvenții au primit flori, cei căsătoriți au avut bucuria să primească lângă ei, pe o scenă care abia mai putea susține greutatea emoției, pe soțiile lor care au fost răsplătite cu același simbol al simpatiei.

Fratele Kocimar, președintele Uniunii din Republica Moldova, a rostit un scurt cuvânt, nu numai ca oaspete. Trei dintre absolvenți: Teodor Comănici, Slavici Mistreanu și Zaharia Orac, tineri care au făcut cinste clasei și școlii, sunt ai Basarabiei și vor merge să lucreze acolo.

Corul studențesc ne-a distras în mod fericit atenția de la numărul și distribuirea certificatelor, la frumusețile incomparabile ale Noului Ierusalim, printr-o magistrală piesă: „Pe-al miazănoaptei țarm“. După cântarea publică de încheiere a festivității și după rugăciunea caldă și hotărâtă a lui Adrian Mihalcea, corul întreg s-a alăturat într-o rugăciune-coral de consacrare: „*Jată-ne, Doamne, înaintea Ta, cuvântul Tău a-l proclama!*“. Cred că și îngerii ar mai fi dorit un bis coral sau cel puțin din partea cvartetului, deși festivitatea durase mai mult decât fusese programat. Dar totul a trebuit să se oprească aici.

Am ieșit din Sala Palatului în atmosfera însoțită, căutând prin mulțimile care ieșiseră din adunarea de sărbătoare, pe câți voi mai putea găsi dintre absolvenți, ca să-mi iau rămas bun de la ei. Cu cei mai mulți mă voi vedea foarte rar. Ei vor fi departe și viața lor va curge pe un alt făgaș, într-o misiune locală încredințată de Biserică. Ei vor lucra printre oameni și vor susține, alternativ sau concomitent, critici și aprecieri care ne vor viza și pe noi, cei din spatele catedrei. Noi nu mai avem pentru ei decât rugăciuni și așa dorim să-i primim și dumneavoastră, frații noștri care conduceți conferințele sau care stați de strajă la ușa bisericii.

O întrebare îmi stăruie în minte: Ce aș fi putut face eu mai mult pentru ei?

Curs intensiv la Arad. După cum ne informează fr. Beniamin N. Roșca, directorul pentru educație al Uniunii, și dr. Constantin Dinu, directorul pentru sănătate, o binecuvântare deosebită ne-a oferit Dumnezeu prin Cursul intensiv de sănătate publică prezentat între 3 și 14 iulie de o echipă a Școlii de Sănătate Publică a Universității Loma Linda din Statele Unite formată din dr. George Guthrie, dr. Ella Hadad și soții Mihran și Lodan Ask.

Deși fuseseră anunțate 200 de locuri disponibile, interesul s-a dovedit atât de mare încât în final s-au înscris efectiv la curs 463 de persoane și au absolvit 458.

Subiectele prezentate au implicat pentru cei prezenți, și credem că prin dâșii și pentru mulți alții, câteva nevoi de mult numite de Dumnezeu: o mai bună cunoaștere a fiziologiei, a acestei fantastice mașini care este corpul omenesc, prin intermediul unor cercetări de ultimă oră chiar; noțiuni generale și de amănunt cu privire la două din marile afecțiuni produse de un greșit stil de viață: ateroscleroza, cu tot cortegiul ei de boli ca și diabetul zaharat. Prin dr. Ask am fost introduși în înțelegerea alcoolismului ca boală, cu remediile posibile și cei 12 pași care conduc spre sănătate, identici cu drumul de la păcat la neprihănire. De altfel, două alte subiecte care au încântat au fost cele prezentate de dr. Guthrie despre ateroscleroza și diabetul spiritual.

Tot dr. Ask a prezentat și istoricul, organizarea și funcționarea Asociației Alcoolicilor Anonimi care reușește să strângă în sânul ei foști alcoolici, o organizație care ar putea fi încurajată spre existență și în România.

A fost o întâlnire caldă, calmă și extrem de folositoare, în ciuda numărului foarte mare de participanți și a diversității lor: medici și alte cadre medicale, elevi la școli sanitare, pastori și soțiile lor, studenți, profesori și un mare număr de misionari voluntari.

Să amintim că binecuvântarea a venit și prin Conferința Banat care a acceptat cu bucurie sarcina organizării locale. Cantina și clubul UTA ne-au fost oferite la prețuri foarte mici, iar frații din Arad, Cuvin, Curtici, Macea și Sânmartin au cazat sutele de participanți în mod exemplar, oferind și alimente. Mii de mulțumiri tuturor, ca și secretarelor și medicilor care au sprijinit organizarea tehnică.

Certificatele de participare ca și diplomele primite ne vor aminti că suntem datori să învățăm și pe alții că apropierea de Dumnezeu înseamnă și un nou stil de viață.

Statistici. În trimestrul al doilea, pe cuprinsul Uniunii Române au fost botezate 2552 de persoane, mai mult decât în perioada similară a lui 1991 (2178), dar mai puțin decât în 1992 (2676) și 1993 (4424). Astfel, numărul total de membri a ajuns la 65382.

Diviziunea așază România între cele patru uniuni care și-au depășit obiectivul de botezuri pentru perioada 1991-1995: Bulgaria, cu o depășire de 400% (3002 botezuri), Cehia și Slovacia cu 131% (2358), Mozambic cu 106% (31860) și România, care și-a fixat ținta de 20000 de botezuri, dar a atins deja 20942, deci 105%. (*Buletinul informativ al Diviziunii*)

Producții ale studioului Orele Familiei. Primele imagini concepute și montate de studioul de televiziune adventist *Orele Familiei* au fost transmise la Baia Mare și Suceava prin intermediul posturilor locale de televiziune *Cinemar* respectiv *Agapia*. Programul, cu o durată de 3 ore, a fost transmis în emisiuni de 20 de minute. Pentru viitor studioul are planificată realizarea lunară a cel puțin 3 ore de program care să fie transmis și pe alte posturi.

Articolul *Isus după gratii*, va fi publicat ulterior. Redacția cere scuze cititorilor pentru modificare.

Prin ajutorul pe care Domnul Hristos ni-l poate dărui, putem să învățăm să ne stăpânim limba. Cu toate că a fost atât de aspru încercat ca să vorbească necugetat și mânios, El nu a păcătuit nici măcar o singură dată cu buzele Sale. Cu liniște răbdătoare El întâmpina batjocurile, ocările și ironiile celor cu care lucra la teigheaua atelierului de tâmplărie. În loc să le întoarcă vorba cu mânie, El începea să cânte unul dintre frumoșii psalmi ai lui David iar tovarășii Săi, până să-și dea seama ce făceau, se uneau cu El în cântare. Ce transformare s-ar produce în această lume, dacă am urma în vorbirea noastră exemplul Domnului Hristos!

Our High Calling, pag. 291.

Isus a privit asupra celor tulburați și împovărați, ale căror speranțe se spulberaseră și care încereau să-și aline căutările sufletului cu plăceri lumești, invitându-i pe toți să-și găsească odihna în El... Fie că-și dau seama sau nu, toți sunt trudiți și împovărați. Toți sunt apăsați de poveri pe care numai Hristos le poate ridica. Cea mai grea povară pe care o purtăm este povara păcatului. Dacă am lăsați să o purtăm, ea ne-ar zdrobi. Dar Cel fără păcat a luat locul nostru...

El a purtat povara vinovăției noastre. El va lua greutatea de pe umerii noștri oboșiți. El ne va da odihnă. El ne invită să aruncăm toate grijile noastre asupra Lui, căci El ne poartă pe inima Sa.

Divina Vindecare, pag. 71.

A privi la Hristos înseamnă a studia viața Sa așa cum este arătată în Cuvântul Său. Trebuie să săpăm după adevăr ca după o comoară ascunsă. Trebuie să ne ațintim privirile asupra lui Hristos. Când Îl primim ca Mântuitor personal, căpătăm curaj ca să ne apropiem de tronul harului. Privind suntem schimbați, devenim asemănători din punct de vedere moral cu Cel care este desăvârșit la caracter. Primind neprihănirea Sa care ne este atribuită, prin puterea transformatoare a Duhului Sfânt, ajungem ca și El. Chipul lui Hristos este îndrăgît și cucerește întreaga ființă.

Manuseris 148, 1897.

ISUS în imagini

Noi nu putem imita viața lui Isus atunci când ne întoarcem privirile de la El, ci atunci când vorbim despre El, ne adâncim privirile în calitățile caracterului Său desăvârșit, căutăm să ne înnobilăm gusturile și caracterul și - prin credință și iubire, prin eforturi sincere și stăruitoare - ne apropiem de Modelul desăvârșit. Prin cunoașterea lui Hristos - cuvintele, obiceiurile și lecțiile Sale - noi ne însușim acel caracter pe care l-am studiat atât de atent și suntem pătrunși de spiritul pe care l-am admirat atât de mult. Isus ajunge pentru noi „deosebit dintre zece mii“, ființa Lui devine „plină de farmec“.

Review and Herald, 15 martie 1887.

„Dacă cineva păcătuiește, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit.” Cât de atent este Domnul Isus să nu dea nimănui ocazia să se lase cuprins de disperare! Cum înconjoară El ființa și o protejează de cele mai furioase atacuri ale lui Satan! Dacă, prin felurite ispite, suntem surprinși sau înșelați și păcătuim, El nu ne întoarce spatele și să ne lase să pierim. Nu, nu, nu așa este Mântuitorul nostru! Hristos S-a rugat pentru noi. El a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi, astfel încât știe cum să ajute pe cei ce sunt ispitiți.”

Bible Commentary, vol.7, pag.948.

ISUS în imagini

Să păstrăm mereu în minte faptul că Marele nostru Preot, în fața tronului harului, mijlocește pentru poporul pe care l-a răscumpărat. El trăiește pururea ca să mijlocească pentru sfinți. „Dacă a păcătuit cineva, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, cel neprihănit.”

Sângele Domnului Hristos mijlocește cu putere și cu succes pentru cei care sunt căzuți, pentru cei răzvrățiți, pentru cei care păcătuiesc împotriva unei așa mari iubiri și lumini. Satana stă la dreapta noastră ca să ne învinuiască, dar Apărătorul nostru stă la dreapta Tatălui ca să mijlocească pentru noi. El nu a pierdut niciodată vreun caz care i-a fost încredințat. Putem să ne bazuim pe Apărătorul nostru, pentru că El mijlocește în favoarea noastră cu propriile Sale merite. Ascultați rugăciunea Sa dinaintea trădării și judecării Sale. Ascultați rugăciunea Sa pentru noi, pentru că El nu ne uită niciodată.

El nu va uita niciodată biserica Sa care se află în această lume a ispitei. El privește asupra poporului Său încercat și în suferință și Se roagă pentru el... El știe că noi avem nevoie de toate rezervele divine ale iubirii și milei Sale. Înainte-mergătorul nostru a intrat pentru noi dincolo de perdeaua dinăuntru, totuși, prin lanțul de aur al iubirii și al adevărului, este legat de poporul Său în cea mai strânsă împreună-simțire.

El mijlocește pentru cei mai disprețuiți, pentru cei mai apăsați și mai loviți de suferință, pentru cei mai încercați și ispitiți. Cu mâinile ridicate El imploră: „Te-am săpat pe mâinile Mele”. Lui Dumnezeu Îi place să audă aceste cuvinte și El răspunde rugăciunii Fiului Său”.

Review and Herald, 15 august 1893.

Când te asaltează ispitele, când te înconjoară grijile și tulburările, când - deprimat și descurajat - ești gata să te lași cuprins de disperare, privește la Isus, iar întunecimea care te înconjoară va fi risipită de strălucirea luminoasă a prezenței Sale.

Când păcatul se luptă să domnească în sufletul tău și împovărează conștiința, privește la Mântuitorul. Harul Lui este îndestulător ca să supună păcatul. Inima ta mulțumitoare, tremurând de nesiguranță, să se întoarcă spre El.

Divina Vindecare, pag.85.

Dr. Ronald Stradowsky

Dr. Ronald Stradowsky, directorul Departamentului de Educație al Diviziunii Euro-Africa, s-a născut la Kaunas, în Lituania. S-a stabilit împreună cu părinții în Germania, mai întâi în Est, apoi în Vest, unde și-a făcut educația. A lucrat ca misionar 11 ani în Africa, apoi în Singapore și Indonezia, unde a predat religie, engleză, geografie, istorie. A predat de asemenea și în Germania, unde și-a luat doctoratul în educație. Din 1990 lucrează la Diviziune. Soții Stradowsky au trei fete, toate angajate în lucrarea bisericii.

Întrebările au fost adresate de fr. Benjamin N. Roșca, director pentru educație al Uniunii Române.

BNR: *Vorbiți-ne, vă rugăm, despre dvs. și lucrarea dvs.*

RS: După mulți ani de predare în licee și colegii, ca de exemplu Newbold College, Anglia, în 1990 am fost chemat să fiu director al departamentelor Educație și Viață de familie, incluzându-se aici și grija pentru cei necăsătoriți, pentru studenții din universități ca și pentru alte grupuri.

Eu însumi am fost student o bună parte din viață: după ce am obținut licența în teologie și istorie la Newbold College, am mai studiat educația la Andrews University, literatura engleză în Germania și tot aici mi-am dat doctoratul în educație la Universitatea din Freiburg.

Am învățat o mulțime de lucruri despre educația practică observându-mi soția și mijloacele pline de iubire pe care le-a folosit în călăuzirea celor trei fiice ale noastre spre idealurile creștine, spre biserică și în devenirea lor ca soții și mame.

BNR: *Deși ați mai fost în România, abia acum ați început să o vedeți cu adevărat. Câteva impresii despre locuri și oameni și câteva lucruri despre scopul vizitei dv.*

RS: Apreciez căldura, emoționalitatea fierbinte, dragostea pen-

tru muzică și idealuri spirituale, pe care le-am întâlnit în această țară. Cuvintele limbii dv. îmi amintesc cultura comună europeană cu marea ei moștenire latină. Împreună cu pastorul Benjamin Roșca, directorul pentru educație, ne-am bucurat de Convenția educației de la Cluj, unde corul liceenilor ne-a încântat.

Conducătorii bisericii adventiste din România m-au solicitat să împărtășesc din lunga mea experiență câștigată în școli europene, americane, africane și asiatice pastorului Roșca, în legătură cu unele proiecte:

1. Mobilizarea și motivarea unui cât mai mare număr de tineri pentru a fi câștigați de lucrarea educațională a bisericii (Deuteronom 6). Adăugându-se educației creștine realizate în familie, în școlile adventiste și școala de Sabat, este necesară o altă ocazie de instruire biblică. Aici nu trebuie să se repete pur și simplu povestirile de la Școala de Sabat sau din familie, ci să se încerce o înțelegere mai adâncă a vieții și a modului de viață din perspectivă biblică. Noua țintă adventistă este integrarea credinței cu învățarea sau încurajarea copiilor de a vedea iubirea lui Dumnezeu în natură și creațiune, în idealurile de sănătate și servire a altora, ca și în toate domeniile de studiu. O asemenea sarcină reclamă o armată de membri consacrați. Avem nevoie de un număr de profesori cu experiență care să lucreze pentru Școala de Sabat ca și într-un sistem de educație religioasă în biserică, și de o mulțime de tineri, băieți și fete între 16 și 22 de ani care să învețe observând pe cei cu experiență și încercând.

2. Un alt proiect important este îmbunătățirea predării limbilor străine în școlile noastre.

BNR: *Ce părere aveți despre calitatea educației religioase așa cum ați constatat-o în vizitele făcute? Aveți vreun mesaj pentru profesorii adventiști care lucrează în școlile de stat?*

RS: Adventiștii din România au deja o înaltă calitate a educației creștine făcute în familii și ar putea să spună adventiștilor din alte țări cum să-și păstreze tinerii în biserică. Dar secularismul pare să devină din ce în ce mai puternic în România, așa că acum privim spre profesorii adventiști din școlile de stat care pot ajuta biserica să înființeze și să predea cursuri atât pentru copii cât și pentru părinții lor, pentru a-i contracara influența.

BNR: *Am dori să ne spuneți câteva lucruri despre școlile noastre din Europa, în special din Germania. Se manifestă acolo un liberalism teologic, acuzat de unii din cei care le-au vizitat?*

RS: Mulți adventiști români au plecat în alte țări, în special în Germania. Venirea lor a fost o binecuvântare pentru bisericile de acolo. Dar unii dintre iubiții noștri frați și surori născuți în România au avut experiența a ceea ce sociologii numesc un „șoc cultural“. Ei au observat cum cultura seculară a avut un impact asupra multor adventiști germani sau francezi. Lucrând însă pe patru continente, eu am înțeles cum poate exista iubire frățească în ciuda diferențelor de păreri în probleme religioase.

O biserică persecutată este întotdeauna mai puternică decât una care, ca cea din Germania, nu a trecut niciodată prin dificultăți asemănătoare, așa că rugați-vă pentru acei adventiști care au mers prea departe în direcția acceptării metodei istorico-critice. Și amintiți-vă: decenii de frică și precauție în exprimarea părerii personale i-a făcut

(continuare în pag. 16)

F.Donald Yost / Guido Delameillieure

În zilele de 25 și 26 aprilie, într-o excelentă organizare asigurată de Conferința Transilvania de Nord, s-a desfășurat un seminar privind arhivele bisericii și păstrarea documentelor de valoare istorică. Seminarul a fost condus de fr. F.Donald Yost, directorul serviciului de arhive de la Conferința Generală și de fr. Guido Delameillieure, responsabilul Arhivelor Institutului Adventist de la Collonges, Franța. La încheierea seminarului, Adrian Bocăneanu a adresat celor doi câteva întrebări de interes pentru cititorii noștri.

AB: Care este rolul unui centru de documente și arhive în cadrul lucrării bisericii adventiste?

FDY: Biserica este, pe de o parte, „trupul lui Hristos”, iar pe de alta o organizație. Ca trup al lui Hristos, ea a străbătut veacurile și credința noastră se bazează pe rapoartele bine păstrate ale actelor lui Dumnezeu în istorie. Biblia este un raport istoric. Ea conține relatarea marelui conflict dintre Hristos și Satana de la începuturi până la întemeierea bisericii creștine. A fost dorința lui Dumnezeu ca „faptele apostolilor” de după moartea lui Ioan să rămână neînregistrate? Nu, pentru că în secolele de după Hristos Dumnezeu a fost la lucru și El este la lucru și astăzi.

„Faptele apostolilor” și faptele lui Dumnezeu vor continua în *crescendo* până la arătarea Mântuitorului nostru.

Ca organizație, avem obligația să administrăm lucrarea Evangheliei într-un mod ordonat și eficace. Activitățile bisericii, la toate nivelele, trebuie să fie conduse potrivit sfatului apostolului: „Toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială” (1 Cor.14,40).

Ellen White a scris că noi trebuie să învățăm din istoria noastră. Trebuie să cunoaștem „istoria familiei”, să vedem ce direcții au fost urmate, cu ce consecințe. Cei care lucrăm astăzi pentru biserică

sunt administratori ai acțiunilor lui Dumnezeu între noi. Multe simple petice de hârtie, multe fotografii obișnuite și benzi de magnetofon poartă amprentele Celui atotputernic. Puse laolaltă, ele arată înaintarea Lui în omenire.

GD: Rolul arhivelor în biserică adventistă este de a păstra memoria istoriei noastre. Conservarea lor este importantă pentru patru motive. Mai întâi există rațiuni legale, juridice: anumite acte și documente trebuie să fie păstrate cu grijă conform obligațiilor impuse de legi în domeniul drepturilor angajaților, finanțe, proprietăți, decizii și hotărâri.

Alte motive sunt sentimentale și spirituale: păstrarea memoriei predecesorilor noștri, ca și a amintirilor de familie, înseamnă păstrarea rădăcinilor noastre. Cu cât vom putea învăța mai mult din reușitele și din erorile celor care ne-au precedat, cu atât va fi mai bine. Istoria bisericii, ca și Biblia, ne transmite credința unui „nor așa de mare de martori” (Evrei 11). În sfârșit, există și o motivație științifică: conservarea izvoarelor primare ale istoriei noastre este o necesitate dacă dorim să nu vedem cum înfloresc legende, mituri, istorii false și minciuni istorice.

AB: Considerați că materialele de valoare istorică au fost bine păstrate în biserică adventistă?

FDY: Păstrarea materialelor istorice a variat de la o etapă la alta. Există perioade slab documentate, cu o istorie aproape pierdută, altele bine reprezentate. Dincolo de condițiile practice, aceste diferențe s-au datorat și concepțiilor administratorilor cu privire la păstrarea documentelor.

De la întemeierea Conferinței Generale, an de an s-a îmbunătățit atitudinea față de documentele is-

torice, care s-au bucurat de o atenție din ce în ce mai adecvată.

GD: Arhivele istorice ale adventismului în Europa posedă documente foarte importante ale unor personalități precum Michael Czechowski, John Andrews, Jean Vuilleumier, Alfred Vaucher... Dar multe documente au fost distruse din inconștiență. Astfel, un administrator francez a ordonat distrugerea unei mari părți a arhivelor adventiste dinaintea de 1950 pentru banalul motiv că voia să facă loc pentru un birou. Reflexul de conservare nu este încă o obișnuință. Un alt exemplu: arhivele personale ale lui Jean Nussbaum, pionier legendar în libertatea religioasă, au fost aruncate la gunoi. Ce pierdere! Trebuie să faceți tot ce vă stă în putință ca să nu se întâmple așa ceva în România.

AB: Nu putem decât să presupunem că multe materiale valoroase pentru arhive se află în posesia unor membri ai bisericii sau a familiilor lor. Ce s-ar putea face ca să le salvăm pentru viitorul denominațiunii?

FDY: Încurajați pe membri să considere colecțiile sau obiectele lor istorice în același fel în care au făcut-o israeliții cu aurul și cu argintul pe care le-au scos din Egipt. Când a fost nevoie de ele pentru Sanctuar, ei le-au adus cu bucurie.

De asemenea, administrația are responsabilitatea să informeze biserica privitor la importanța păstrării corecte a materialelor istorice, să conceapă un plan clar de colecționare, catalogare, păstrare în deplină siguranță și valorificare a documentelor. Pe măsură ce membrii care încă le posedă vor vedea că ceea ce a fost dat bisericii a fost bine folosit, tot mai multe piese valoroase vor fi scoase din scrinurile învechite ale familiilor și puse în circuitul studiului istoric.

GD: Reconstituirea istoriei bisericii adventiste din România ne privește pe toți, nu doar pe administratori, de aceea ea trebuie să devină o preocupare a întregii biserici. Trebuie dezvoltat acel spirit de conservare arhivistică pe care l-am menționat.

Sunt multe argumente pentru care ar fi de dorit ca să existe un centru de arhive bine pus la punct. Aici s-ar putea asigura condițiile cele mai potrivite pentru păstrarea și utilizarea documentelor. Mulți nu știu, de exemplu, că anumite documente prețioase cer condiții speciale de păstrare. În plus, pentru ușurarea cercetării, este mai bine ca documentele să

fie adunate într-un singur loc. Dacă membrii bisericii posedă lucruri care pot fi importante, este bine să le încredințeze Uniunii. Diviziunea a creat două centre specializate pentru arhive: Darmstadt (Germania) și Collonges (Franța). Uniunea română este în relație cu centrul de la Darmstadt pentru a salva cât mai mult cu putință din materialele istorice.

Este de asemenea bine să nu uităm că documentele și hârtiile create de angajații lucrării aparțin de drept bisericii și nu lucrătorului, cu excepția materialelor pentru predici. De exemplu, corespondența unui președinte de confe-

rință aparține bisericii, ca și toate materialele scrise întrate sau emise într-un birou de uniune sau conferință.

FDY: În încheiere, să nu uităm că Dumnezeu ne-a chemat să lucrăm în acest timp și astfel ne-a dat un loc de mare răspundere și deosebite privilegii în istoria creștinismului.

Misiunea noastră cere o predicare curajoasă a Evangheliei și o lucrare de zidire spirituală a bisericii; dar, în timp ce ne avântăm cu zel și credință către încheierea lucrării, să nu fim neglijenți cu privire la raportul lucrării lui Dumnezeu din România.

(urmare din pag. 14)

pe adventiștii din România mult mai atenți la cuvinte, în timp ce școlile din Germania au încurajat o mare deschidere, chiar un criticism negativ și un mare individualism în exprimare. Ar fi posibil ca unii adventiști germani să nu fie atât de liberali cum par să o sugereze cuvintele lor.

BNR: Biserica aici are un important număr de tineri membri educați. Ce rol pot avea ei în încheierea lucrării?

RS: Atunci când observ cum numărul tinerilor adventiști din România crește an de an, mă bucur gândindu-mă la viitoarele resurse umane care sunt în dezvoltare. Studenții noștri sunt membri consacrați ai bisericii, dar este nevoie de multă iubire înțelegătoare atunci când ei pun întrebări dificile, care se nasc din contactul lor cu secularismul și umanismul.

Sunt de asemenea bucuroși să văd că responsabilii cu tineretul de la conferințe petrec mult timp cu studenții noștri.

BNR: Din cursul predat la Institut mi-au atras atenția două aspecte practice ale filosofiei educației creștine pe care dv. le-ați formulat

foarte plastic „Cruță năvălă” și „Iluminare și iluminism”...

RS: M-am bucurat de cele câteva zile de predare la Institutul nostru, în care ne-am concentrat asupra educației creștine având în vedere pe pastori și părinți. De exemplu, dacă pedeapsa fizică este indispensabilă sau nu. (Ellen White încurajează o atmosferă plină de iubire care este mai importantă ca orice metodă).

De asemenea, am încercat să prezint marea nevoie pentru iluminarea prin Duhul lui Dumnezeu, pentru dependență de Dumnezeu ca marele, invizibilul nostru Profesor. Noi suntem „sub-profesori”, cum spune Ellen White în cartea *Educație*. Aceasta este într-un viu contrast cu ideea centrală a iluminismului, care susține că fiecare individ se poate dezvolta în deplinul sens al cuvântului prin propriul intelect, fără Dumnezeu.

BNR: Institutul Teologic urmează să facă pregătiri în vederea acreditării sale atât în țară, cât și în cadrul bisericii mondiale. Ce perspective sunt?

RS: Știți că Institutul din România are cel mai mare număr de studenți (130 la zi și 151 la fără frec-

vență, dar cea mai mică clădire, cea mai mică bibliotecă și un număr relativ mic de profesori care lucrează mult mai mult pentru biserică decât să-și predea orele.

Fie ca Dumnezeu să ne miște să lucrăm împreună, biserica din România, adventiștii de origine română din alte țări și noi, la Diviziune. Imperativele educaționale să fie întărite, pentru că ele sunt de aceeași importanță cu evanghelizarea.

Iar evanghelizarea și slujirea sunt marile ținte ale educației în cele cinci școli, dar și în cele șaptesprezece școli ale evangheliștilor voluntari, ca aceea pe care am văzut-o aseară *, pentru educarea adulților.

BNR: Vă mulțumesc pentru amabilitatea și sollicitudinea dv. Și dacă va mai fi timp, vă așteptăm din nou anul viitor.

* Cele 5 școli amintite sunt Institutul Teologic Adventist de Grad Universitar, Școala Sanitară Postliceală de la Brăila și cele trei Seminarii liceale din București, Cluj-Napoca și Craiova, iar școala misionarilor voluntari vizitată e cea din Ploiești.

Orientare în labirintul religios - 2

Rezumatul primei părți: Diversitatea de organizații și grupuri religioase face dificilă orientarea căutătorului după adevăr. Există însă criterii biblice clare după care ele pot fi evaluate.

Care să fie atitudinea unei societăți libere față de grupări care pot fi identificate ca secte ?

Libertatea este un drept uman fundamental și inalienabil. Nu există dorință mai mare decât năzuința după libertate. Oriunde am privi în lume, fiecare creatură dorește libertatea.

O dimensiune esențială a libertății este dreptul fiecărei persoane de a crede ceea ce crede și să creadă și de a-și schimba convingerile ori-când și pentru oricare motiv alege acea persoană. Acest drept a stat la baza societăților celor mai creative, productive și prospere ale omenirii. Libertatea de a alege ce să crezi în domeniul orientării filosofice și al stilului de viață este la rădăcina cercetării creatoare și a celei mai îndrăznețe dezvoltări economice. Orice căteori acest drept este negat, se ajunge în cele din urmă la oprimare, totalitarism și persecuție. În cursul ultimilor ani multe țări și culturi au dezlăuit greutățile și opresiunea care decurg din negarea acestei libertăți. În ultimii ani, Națiunile Unite, Parlamentul european și puternice organizații pentru drepturile omului au recunoscut și au votat în favoarea protecției libertății de a crede și de a-și schimba credința.

Într-o societate liberă, câteva principii importante călăuzesc atitudinea față de secte sau grupări care enunță și promovează idei diferite de cele ale majorității:

Brad Thorp

1. Într-o societate liberă, libertatea credinței personale și colective trebuie să fie protejată prin lege.

2. Cade în responsabilitatea individului de a alege ceea ce consideră că este corect și spre binele său. În ultimă instanță individul este responsabil pentru opțiunea sa privind autoritatea în care să creadă.

3. Individul nu are dreptul să aducă vătămare altor persoane. Societatea trebuie să protejeze pe indivizi de acte agresive care aduc o vătămare fizică sau materială. Legea trebuie să prevadă completă libertate de a crede și de a-ți schimba credința, dar legea de asemenea trebuie să protejeze persoanele de acte de violență asupra persoanei și proprietății. Aplicarea legii nu este în dauna libertății de credință, ci trebuie să fie împotriva oricui abuzează de libertatea de conștiință, încălcând libertatea altora de a crede și a trăi potrivit opțiunilor personale.

4. Propagarea și schimbul de idei sunt esențiale pentru libertatea credinței.

Libertatea presei și a întrunirilor este esențială. Un individ sau un grup poate să nu fie de acord cu credința altora, dar valoarea ideilor promovate trebuie să decidă acceptarea sau respingerea lor. Neadevărul este în continuă apărare, având mereu ceva de ascuns, în timp ce adevărul se impune prin sine și poate suporta orice examinare. Promovarea deschisă a ideilor și credințelor este cea mai bună cale de a ajuta pe indivizi să aleagă ceea ce consideră optim pentru ei.

Într-o societate liberă, religia are un rol vital, educând pe membrii societății să-și asume responsabilități morale față de Dumnezeu și față de societate. Dar convingerile religioase nu trebuie să fie impuse nimănui. Societatea trebuie să protejeze libertatea credinței, dar să nu emită legi care impun o anumită credință sau practică religioasă.

5. Libertatea de alegere este cea mai de seamă dintre toate libertățile.

Biblia conține raportul unei lumi perfecte create de Dumnezeu. El ar fi putut să nu îngăduie accesul lui Satana în Eden și să interzică lui Adam și Evei să asculte orice altă învățătură decât cea proclamată de El. Dar Dumnezeu nu a acționat așa. El i-a avertizat cu privire la Satana și i-a încurajat să nu asculte de el, dar nu și-a impus voința asupra lui Adam. Dumnezeu le-a îngăduit să aleagă altfel decât ar fi dorit El. El a fost foarte mândrit pentru decizia lor și a pregătit o cale pentru ca oamenii păcătoși să scape, dacă vor dori, din captivitatea lui Satana. Dar, în toate acestea, Dumnezeu a respectat și a protejat libertatea alegerii.

Din nefericire, există astăzi persoane care ar dori să nege o libertate pe care Dumnezeu a protejat-o cu un preț atât de mare. Ei ar merge mai departe decât Dumnezeu, interzicând organizații sau opinii pe care ei le consideră greșite.

Cea mai bună cale de a trata ceea ce crezi că este greșit este să arăți și să demonstrezi inconsecvențele logice și practice și apoi să îngădui fiecăruia să hotărască pentru sine. Adevărul nu are nevoie de apărare omenească !

ONU recunoaște realizările bisericii adventiste în domeniul familiei. Biserica adventistă a fost una dintre cele patru organizații apreciate în mod oficial de Națiunile Unite în ziua de 26 mai pentru eforturile sale și contribuția semnificativă în direcția promovării familiei. Premiul „1994 - Mărturie pentru Anul Internațional al Familiei“ a fost prezentat într-o ceremonie desfășurată în sala bibliotecii Dag Hammarskjold, la sediul din New York al ONU.

„Advenștii consideră că familia este esențială pentru binele societății și al bisericii“, a declarat Karen Flowers, coordonatorul pentru Viața de familie de la Conferința Generală. Această recunoaștere specială din partea Națiunilor Unite este privită cu mândrie într-un moment în care biserica își continuă eforturile pentru revigorarea familiei.

În 1991, Comitetul Conferinței Generale a votat să desemneze 1994 ca An al familiei pentru biserica din lumea întreagă, în concordanță cu inițiativa Națiunilor Unite. ONU a primit cu regularitate informații despre activitățile bisericii în cadrul Anului familiei, care au fost de asemenea prezentate de Karen Flowers la Conferința Mondială din Malta, anul trecut. Din cele patru premii acordate, numai unul a fost primit de o biserică. (*Buletinul informativ al*

președintelui Conferinței Generale, 27 iunie 1994).

Misiunea globală. Coordonatorii mondiali ai Misiunii Globale, reuniți la Cohuta Springs, Georgia, SUA, între 14 și 18 iunie, au discutat metode și planuri pentru intrarea în teritorii noi, în special în mediile budiste, hinduiste, musulmane și în marile aglomerări urbane.

Un proiect major lansat cu această ocazie a fost programul „Pionierat în Misiunea Globală.“ El prevede plasarea de voluntari pentru cel puțin un an în zone în care nu s-a intrat încă, pentru stabilirea de comunități.

A fost pregătit un curs de instruire a voluntarilor. Obiectivul propus este ca până în 1997 să se realizeze 4000 de asemenea proiecte. (*Buletinul informativ al președintelui Conferinței Generale, 27 iunie 1994*)

Advenștii susțin impozitul pe țigări. În Statele Unite se discută introducerea unui impozit de 2 dolari pe fiecare pachet de țigări. Advenștii sunt împotriva fumatului încă din 1848, în urma unei viziuni primite de Ellen White. Între timp justetea acestei poziții a fost recunoscută pretutindeni. Numai în Statele Unite, fumatul ucide peste 400.000 de persoane pe an. Conferința Generală și Univerșitatea Loma Linda se află printre sprijinitorii inițiativei Coaliției Inter-

religioase „Fumatul sau sănătatea“, prin care se cere introducerea unui impozit pe fiecare pachet. Se apreciază că, în timp, acest impozit va salva viața a 2 milioane de persoane!

Huambo sub bombe.

Activitatea umanitară condusă de ADRA la Huambo, Angola, a fost întreruptă, după cum comunică Peter Kunze, directorul ADRA la Diviziunea Euro-Africa. Bombardamentele s-au reluat la 21 iunie. Pentru populație și pentru numeroși advenștii din regiune, situația este tragică. Într-o scurtă perioadă de acalmie, ADRA a reușit să transporte și să distribuie 12.000 tone de alimente. Aceste programe de ajutor au fost finanțate de ONU și de Uniunea Europeană. În orașul Huambo, în centrul confruntărilor, în fiecare zi sunt îngrijite 300 de persoane.

Un adventist în Rezistența olandeză.

John Henry Weidner a murit de un atac de inimă în California, la vârsta de 81 de ani. Un adventist consacrat, el este considerat salvatorul a circa 1000 de persoane, mai ales evrei, în cursul celui de-al doilea război mondial. Gestapo-ul îl așezase pe lista celor mai căutate persoane, el fiind conducătorul rețelei de rezistență Olanda-Paris. O acțiune a Gestapo-ului a dus la uciderea a circa 40 dintre membrii rețe-

lei, între care sora lui Weidner, el însuși scăpând. De asemenea el a reușit să salveze peste 150 de aviatori aliați.

După război, Weidner a primit onoruri pentru bravura sa din partea guvernului Olandei, Marelui Britanii, Franței, Belgiei, Israelului și Statelor Unite. Guvernul israelian l-a onorat pe Weidner ca pe „un neprihănit dintre neamuri“. Un copac cu numele său a fost plantat pe Colina aducerii aminte la Ierusalim. Anul trecut, Weidner a fost între cele șapte persoane alese să aprindă flacăra la deschiderea Memorialului Holocaustului de la Washington. (*Buletinul președintelui Conferinței Generale, 25 mai 1994*).

Irak: biserica este în continuă creștere.

În ciuda izolării Irakului, biserica adventistă crește, după cum ne informează Maurice Battle, secretar asociat al Conferinței Generale.

Maurice Battle, care a participat la botezul a opt tineri la Bagdad, pe 11 iunie, este primul reprezentant al Conferinței Generale care a predicat în această țară după foarte mulți ani. Peste 200 de persoane au participat la acest serviciu, dintre care peste 40% aveau sub 35 de ani.

Pe 18 iunie, peste 300 de persoane au participat la primul serviciu de consacrare a unui pastor adventist, la Bagdad, după aproape 20 de ani. (*Adventist Review, 14 iulie 1994*).

ȘCOALA MISIONARĂ DE VOLUNTARI

Nivelul I

Conferința Moldova

Centrul de instruire Bacău

Absolvenți: Arhip Didina, Arhip Nicoleta, Avrămia Geanina, Axinte Ioan, Barcan Ana, Bostan Eugen, Constantinescu Anton, Cucu Elena, Ciutuc Ion, Constantin Gheorghe, Ciolac Nicolae, Căsăndrescu Constantin, Chirilă Anișoara, Dragomir Ștefan, Duculeț Cornel, Dascălu Anton, Gherasim Clementina, Hotnog Titu, Hotnog Elvira, Hanganu Ștefan, Hrincescu Elena, Herlea Doina, Herlea Victor, Haidău Mariana, Iftode Alfred, Luncanu Ovidiu, Lăiu Victor, Macovei Loredana, Macovei Iulia, Macovei Sergiu, Mateciuc Dragoș, Melinte Violeta, Marcu Silviu, Marcu Carmen, Moroșanu Gabi, Paris Lucica, Pițurlea Maria, Panait Doinel, Prisăcaru Mircea, Stoian Brândușa, Stanca Gabriela, Stanca Fănel, Sova Coca, Teletin Marius, Timofte Emil, Terenteac Dorel.

Participanți: Apostol Maria, Budici Irina, Bran Daniel, Burbulea Ovidiu, Burbulea Violeta, Cojocaru Manuela, Cojocaru Mica, Dumbravă Eugen, Gherghel Carmen, Paris Gheorghe, Paris Lucian, Ropotică Ștefan, Stan Vasile, Ștefan Crina, Ștefan Paula, Tudose Daniela, Teletin Lucian, Țățaru Liviu.

Centrul de instruire Iași

Absolvenți: Aliciuc Dănuț, Apostol Benjamin, Andrișan Elisabeta, Budacă Vasile Eduard, Daminescu Cecilia, Diaconu Mioara, Florea Cătălin, Florea Stelian, Ichim Dan, Iftode Mihai, Lupu Mihaela, Panainte Liviu, Păslaru Mihai, Olteanu Dorin, Sandu Mirela, Stângă Mariana, Ștefan Gheorghe, Timofte Petru, Timofte Romică, Tumurug Veronica, Velică Irina, Vieru Constantin, Zauer Laura, Bostan Elena Geanina, Zaharia Gheorghe, Ciolan Gabriela.

Participanți: Baciul Iulian, Butnaru Adina, Croitoru Nicolae, Dăscălița Mihai, Căbălău Valentin, Dumbravă Tiberiu, Gavrilă Romică, Iftode Mirela, Iftode Olguța, Istrate Viorica, Lazăr Cristinel, Lazăr Toader, Leuștean Maricica, Lăzureanu Laurențiu, Panainte Tinel, Popa Daniel, Tănase Florin, Tănase Nelly, Tudor Emilia, Târnovaru Mihaela.

Centrul de instruire Suceava

Absolvenți: Arcuș Valentin, Amariei Florin, Amariei Odorica, Alexandru Marița, Aelenei Angelica, Andriuc Otilia, Aelenei Geta, Azamfirci Iared, Barbălată Tatiana, Barbălată Eusebiu Cezar, Boicu Constantin, Culidiuc Carmen, Chifiriu Livia, Chirileanu Daniel, Chirileanu

Marinel, Călinescu Aglăița, Cocolaș Lenuța, Călinescu Paula, Chirileanu Oltița, Chirileanu Gabriel, Daraban Dan, Grosar Maria, Gheorghioaia Stelian, Grosar Cezar Marius, Iordache Benone, Luncașu Dana, Părcălab Mariana, Pavăl Mihaela, Poiană Liliana, Rotariu Dumitru, Solovăstru Gheorghe, Stanciuc Lăcrămioara, Ștefureac Silviu, Șovea Doina, Stoica Ovidiu, Toma Silofonta, Țiplea Sorin, Văraru Ovidiu, Zepciuc Lidia, Olaru Camelia, Crăciunescu Tamara, Grigorean Maria, Atomei Rubin, Matei Daniel, Olariu Aurel, Cotruță Lucian, Cotruță Willy Cristian.

Participanți: Avram Ștefan, Andronicescu Daniel, Boca Marin, Niculiță Cristi, Irimia Vespazian, Rusu Mugurel, Malos Mircea, Bolboacă David, Ciupencu Angela, Capverde Cristi, Cotruță Tiberiu, Cotruță Ilie, Chelariu Doinița, Călinescu Steluța, Damian Florin, Iordache Victor, Iordache Daniel, Istrate Rodica, Moța Ovidiu, Novac Alina, Răileanu Lucica, Șnițer Costel, Timofte George, Ungureanu Ana, Văraru Romică, Văleanu Oltița, Zugravu Costel, Lupu Alina.

Centrul de instruire Tecuci

Absolvenți: Arion Lenuța, Bobocea Cristian, Borcan Ionica, Condache Adelin, Florea Paulin, Gavrilă Ionel, Gheorghe Laurențiu, Ilie Vicu, Istrate Dorin, Ivanov Mircea, Lazăr Cristina, Lefter Gabi, Manea Risi, Tămăslăcaru Constantina.

Participanți: Anghel Adriana, Bărsănescu Maria, Constandache Ferid, Cruceanu Mirela, Nardulea Mirela, Ionescu Daniel, Ionescu Tuțu, Lucaci Sofia, Mirea Florin, Niculițov Gina, Niculițov Ionel.

Conferința Oltenia

Centrul de instruire Roșiorii de Vede

Absolvenți: Alexandrescu Abigaela, Armeanu Meneuleta, Bocioroagă Magdalena, Burcea Stelică, Barbu Florin, Brânzoi Ilie, Buzică Elena, Burcea Nelu, Ciobanu Mariana, Chebaru Rodica, Ciobanu Relu, Cristea Emanuela, Cojocaru Mugurel, Cojocaru Stan, Calotă Lavinia, Duică Corneliu, Dumitriu Lavinia, Deaconu Ionel, Drăghici Ana, Dumitriu Nina, Dragnea Anușa, Dragu Cornelia, Drăguș Viorica, Drăgoi Emilia, Dogaru Sorinel, Deaconu Viorel, Dide Florica, Delcea Gabriel, Duică Cristian, Floricel Lidia, Gruia Mihaela, Gruia Viorica, Gruia Zaharia, Găină Iulian, Guinea Cornel, Grecu Lorin, Iaurum Luminița, Iaurum

Mihaela, Iaurum Viorel, Mohora Marinel, Marinică Veronica, Matei Mihaela, Moț Petrică, Martinescu Gabriel, Mierțoiu Violeta, Mocanu Florea, Mihai Fănel, Nițu Gabriel, Nedelea Gabriel, Nedelea Adriana, Nițu Lavinia, Nicolae Ioel, Peicu Valeriu, Popa Ionela, Pană Ionel, Predică Lenuța, Pisciă Ninel, Peia Gina, Pavel Carmen, Pavel Mihaela, Perjan Cornel, Petreacă Adrian, Părpălea Romică, Rizea Nicolae, Roncea Alina, Spiridon Lucica, Stancu Olguța, Sturza Cantemir, Sârnea George, Șerbănescu Stelian, Trăistaru Robert, Tăbăcitu Viorica, Tăbăcitu Mirel, Târtea Neluța, Trăistaru Emanuel, Tică Adriana, Țigănilă Violeta, Țecu Ovidiu Dan, Țecu Titu, Țecu Neli, Uță Dorinel, Vânătoru Florina, Vasile Camelia, Văduva Adriana, Zamfir Tanța.

Participanți: Rizea Mihaela, Rizea Gheorghită, Săndulescu Adriana.

Centrul de instruire Craiova

Absolvenți: Alexandrescu Elena, Arotăriței Costel, Bran Amelia, Balaban Elena, Bucuman Alexandru, Bărbulescu Gorunel, Brânzan David, Băluță Georgeta, Bejan Mirela, Brânzan Simona, Constantin Vasile, Chiriță Liliana, Dumitru Alina, Dina Rodica, Dumitrașcu Adriana, Dumitrescu Elena, Dima Carmen, Dumitrescu Aniela, Dincă Florin, Dulgheru Benoni, Dumitrescu Mihaela, Florică Steluța, Făget Felicia, Goleanu Elena, Grigore Gabriela, Goleanu Sorin, Gheorghijescu Pompiliu, Iancu Constantin, Lascu Dalia, Moldvai Erna, Manda Marian, Mazilu Benjamin, Mihăescu Eugenia, Mihăescu Ion, Luță Grațela, Nica Claudia, Nicolescu Valerica, Neamțu Aurora, Nedelcu Cristina, Neagoie Florica, Oancea Silvia, Prostire Titi, Poenariu Costel, Palada Dumitru, Panea Doru, Puțoreanu Iuliana, Simionescu Ion, Soare Aurel, Soare Adrian, Stoica Iuliana, Stanciuc Emanuel, Sonleitner Ingrid, Șerban Traian, Turcu Ion, Turturică Sabin, Udrescu Angela, Ungureanu Lucian, Vasiloiu Ovidiu, Jarnea Sineta.

Participanți: Jurubiță Tudor.

Centrul de instruire Pitești

Absolvenți: Arghira Maria, Bujor Angela, Costea Emil, Cristescu Dan, Dumitrescu Nicolae, Duțulescu Camelia, Din Mariana, Eremie Iuliana, Eremie Daniel, Eremie Camelia, Ene Florin, Ionescu Virgil, Nichita Cornel, Popescu Elena, Roșu Cristian, Scarlat Emiliana, Stama Adina, Stama Emanuel.

Participanți: Antonio Orivotto, Bododel Constanța, Cojocaru Petre, Costea Cristina, Stoian Maria.

Toți activi!

Un pastor a fost întrebat odată de un vechi prieten: „Câți membri mai ai în biserica ta?“ „O mie două sute“, a răspuns predicatorul. „Așa de mulți?“ a continuat prietenul. „Și câți dintre ei sunt activi?“ „Toți sunt activi“ a fost răspunsul prompt. „Nu se poate!“ a exclamat interlocutorul. „Ba da!“ a răspuns liniștit pastorul. „Cam două sute sunt activi pentru Domnul, iar restul sunt activi pentru diavolul“.

Matei 12,30: „Cel care nu este cu Mine, este împotriva Mea, și

Dr. Constantin Dinu

cel care nu adună cu Mine, risipește“.

La jumătatea anului, să ne oprim puțin și să privim în urmă la drumul pe care l-am parcurs. După ce în primul articol - „Inima nu trebuie să moară“ (*ianuarie*) ne-am ocupat de motivația pentru o lucrare specială de salvare, numită „lucrarea misionară medicală“, am arătat contextul general, de competiție, în care se desfășoară aceas-

tă lucrare în articolul „Săritura cea mai lungă“ (*februarie*). În al treilea articol - „Mâna uscată“ (*martie*) am precizat rolul mai amplu al lucrării misionare medicale și anume acela de a contribui nu numai la prevenirea și vindecarea bolilor fizice, ci și a celor spirituale. Am prezentat apoi conținutul lucrării misionare medicale și am încadrat-o în tabloul mai general al unei mentalități salvatoare: neprihănirea prin credință în articolul „Atenție la tren“ (*aprilie*).

După această abordare a noțiunii de „lucrare“ și delimitarea pericolului „neprihănire prin lucrare“, precum și după definirea aspectului medical al acestei lucrări, a urmat, în mod logic, definirea celui de-al treilea termen al expresiei „Lucrare medicală misionară“. Ne-am ocupat astfel de problema misionarismului constructiv, natural, veritabil, numit de noi și „evangelism“, vizavi de misionarismul destructiv, impus, fals, numit și prozelitism în articolul „Dialog la vârf“ (împărțit în 2 părți: *mai și iunie*).

Am ajuns în momentul de față la întrebarea „Cine trebuie să facă lucrare medicală misionară?“, urmând ca apoi să analizăm câteva probleme ale colaborării sau muncii în echipă.

Deci: „Cine trebuie să facă lucrare misionară medicală?“

1. Medicul

„Prezintă importanța adevărului prezent din punct de vedere al unui medic. Domnul a declarat că medicul educat (instruit) va găsi intrare în orașele noastre acolo unde alții nu pot să intre. Învăță-i pe oameni solia reformei sanitare. Aceasta îi va influența pozitiv.“ *Medical Ministry*, pag. 242.

„Cei care sunt medici creștini pot să facă o lucrare valoroasă pentru Dumnezeu, ca misionari medicali. Prea adesea, atât de multe lucruri ocupă mintea medicilor încât ei sunt împiedicați să facă lucrarea pe care Dumnezeu le-o dă, în calitate de evangheliști. Lucrătorii medicali misionari să prezinte adevărurile importante ale soliei îngerului al treilea din punct de vedere al medicului.“ *Ibid.*, pag. 248

„Tu ai o mare nevoie de înțelepciune divină ca să fii în stare să slujești în cele două poziții de răspundere - ca medic competent și ca un predicator al Evangheliei. Pentru a putea uni cu succes lucrarea pentru trup cu cea pentru suflet, este nevoie de o convertire zilnică.“ *Ibid.*, pag. 249.

2. Asistentul medical

„Există multe domenii ale lucrării în care asistentul medical misionar poate fi de ajutor. Asistenții medicali bine instruiți au ocazia de a intra în diferite familii unde pot trezi un interes pentru adevăr. Aproape în orice localitate există mulți oameni care nu participă la nici un serviciu religios. Dacă Evanghelia trebuie să ajungă până la ei, atunci trebuie să existe cineva care să le-o ducă în căminurile lor. Adesea ușurarea nevoilor (suferințelor) fizice este singura cale prin care acești oameni pot fi abordați. În timp ce asistenții medicali misionari îngrijesc de cei bolnavi și îndepărtează necazurile celor săraci, ei vor găsi multe ocazii de a se ruga cu ei, de a le citi din Cuvântul lui Dumnezeu și de a le vorbi despre Mântuitorul. Ei se pot ruga cu și pentru cei neajutorați care nu mai au puterea voinței de a-și controla apetitul degradat de poftă. Ei pot aduce o rază de speranță în viața celor înfrânți și descurajați. Dragostea lor neegoistă, manifestată prin fapte de bunătate dezinteresată, va face ca acești suferinzi să creadă mai ușor în dragostea lui Hristos.“ *Ibid.*, pag. 246-247.

3. Pastorul

„Pastorii Evangheliei ar trebui să fie în stare să prezinte subiectul reformei sanitare în simplitatea lui. ... Multe inimi vor răspunde în felul acesta.“ *Ibid.*, pag. 242.

„Unii nu-și dau deloc seama cât de important este ca misionarii să fie și misionari medicali. Un pastor al Evangheliei va avea succes dublu în lucrarea lui dacă înțelege cum trebuie să fie tratate bolile.“ *Ibid.*, pag. 245.

„Cei care lucrează în conferințele noastre ca pastori ar trebui să se familiarizeze cu lucrarea de îngrijire pentru cei bolnavi. Nici un pastor n-ar trebui să fie mândru de faptul că este ignorant acolo unde ar fi trebuit să fie înțelept.“ *Ibid.*, pag. 250.

„Pastorul va fi adesea chemat să îndeplinească rolul unui medic. El ar trebui să aibă o educație care să-l facă în stare să administreze remediile mai simple pentru vindecarea unor suferințe. Pastorii și lucrătorii Bibliei ar trebui să se pregătească pentru acest domeniu al lucrării, căci procedând astfel, ei vor urma exemplul lui Hristos. Ei trebuie să fie tot atât de bine pregătiți prin instruire teoretică și practică să combată bolile trupului, cum sunt de bine pregătiți să vindece și sufletul bolnav de păcat prin trimiterea la Marele Medic: Ei îndeplinesc însărcinarea pe care Hristos a dat-o celor 12 și apoi celor 70 de ucenici:

„În cetatea în care veți intra... vindecați pe bolnavii care sunt acolo și ziceți-le: Împărăția cerurilor s-a apropiat!“ Hristos stă alături de ei și este tot atât de dispus să vindece pe cei bolnavi ca și atunci când era pe acest pământ în persoană.“ *Ibid.*, pag. 253.

4. Lucrătorul biblic (asistentul pastoral)

„Peste tot este nevoie de misionari medicali. Colportorii ar trebui să folosească orice ocazie care li se oferă de a învăța cum să trateze bolile.“ *Ibid.*, pag. 249.

5. Membrul laic

„Noi am ajuns într-o vreme în care fiecare membru al bisericii trebuie să facă lucrare medicală misionară. Lumea este un spital uriaș, plin atât de victimele bolilor fizice cât și de victimele bolilor spirituale. Peste tot oamenii pier din lipsă de cunoaștere a adevărilor care nouă ne-au fost descoperite. Membrii bisericii trebuie să se trezească pentru a-și da seama de răspunderea lor de a împărtăși aceste adevăruri.“ *Testimonies*, vol.7, pag.62.

Concluzie: În ceea ce privește lucrarea misionară medicală există o singură opțiune: **toți activi!** Și o singură mențiune: **pentru... și nu contra...**

Un foc în noapte

- o povestire adevărată -

Cu planurile năruite, Linda privea fix la mama. „Sunt în ultimul an de liceu! Nu mai sunt un copil!” „Dar nu te mai consider un copil!” a protestat mama ei. „Atunci de ce mă tratezi așa?” a răspuns Linda.

Mama și-a șters mâinile cu șorțul, vădit îngrijorată. „Sunt mândră de cât de multă maturitate ai dat dovadă în anul ce a trecut” a început ea. „Dar tatăl tău și cu mine încă avem o responsabilitate față de tine și ne-am sustrage de la ea dacă te-am lăsa să mergi la petrecerea lui Edvard”. „Pentru că el nu este adventist?” „Noi avem prieteni care nu sunt adventiști - tu știi asta. Dar Edvard are reputația unui tip cam ușuratic. Fiind o petrecere de Anul Nou sunt sigură că șampania va curge - și cine știe ce altceva...?” „O, haide, mamă! Îl faci acum pe Edvard un *toxicoman*!” Linda a făcut ca ultimul cuvânt să sune cât se poate de penibil. „Și alcoolul este un drog”, a replicat mama. „Știi că nu te-ai băga în asemenea lucruri, dar cei din jurul tău o vor face, și, când un grup se dă la beție, poate să ajungă gălăgios și irațional. Pe lângă asta, mai mulți din grupul lui Edvard fumează. Vrei să stai toată noaptea în fum, tușind? Tu ești singura mea fiică. N-aș dori să fii într-un astfel de anturaj”.

Linda simțea un val de resentimente. „Pot să-mi port și singură de grijă!” „Aceasta este ceea ce încercăm noi să te învățăm. Cea mai bună cale de a-ți purta de grijă este să te depărtezi de necazuri atunci când se poate”.

Linda avu o inspirație de moment. „Totdeauna îmi spui să fiu un bun exemplu. Poate că exemplul meu îți va inspira pe câțiva dintre prietenii lui Edvard să fie mai temperați cu fumatul și băutul!” Mama zâmbi puțin. „Dacă acest lucru este adevărat, nu crezi că exemplul tău va fi mult mai puternic decât nu ai participa la petrecere?” Exasperată, Linda închise ochii. „Totdeauna trebuie să fii mai deșteaptă!” „Nu-i ușor”, a admis mama, „să ții piept fiicei mele isteței!” Se apropie și-și puse mâna pe umărul Lindei. Cu îndărătnicie, Linda își ținu umerii țepeni, apoi se răsuci și plecă.

„Hei”, spuse mama, „ai primit o invitație și la serata de la Dagny, nu-i așa?” Linda dădu din cap, nevrând să-i dea satisfacția unui „da”. Desigur, la serata de la Dagny va fi distractiv. Mulți tineri pe care îi cunoștea de la biserică vor merge acolo. Totuși, Edvard era așa de drăguț și înseamnă că îi plăcea de ea, altfel n-ar fi invitat-o. Această petrecere ar fi fost cea mai bună șansă a ei de a se împrieteni mai bine cu el. Și ce dacă Edvard era puțin cam ușuratic? Odată ce el o va cunoaște, va putea să-l potolească și să-i arate cum poți să te distrezi fără a desface o sticlă de băutură. Dar cu felul de a fi al mamei, niciodată Linda nu va ajunge măcar să înceapă o prietenie cu Edvard.

„Uite ce e”, a început mama. „Uită-l pe Edvard, du-te la serata de Anul Nou de la Dagny și tatăl tău și cu mine îți vom cumpăra ceva nou de îmbrăcat”.

În ciuda ei însăși, Linda s-a simțit puțin tentată. „Ceva nou de îmbrăcat? Ar fi grozav!”

„O rochie lungă” a început Linda să se târguiască. „Nu ceva care să se potrivească și la școală. O rochie de ocazie și fără discuții cu privire la preț”.

Mama a strâmbat puțin din nas și ochii ei priveau în gol, așa cum obișnuia să facă ori de câte ori se gândea la ceva, dar Linda știa că se prefăcea că rezistă pretențiilor ei. „Atâta timp cât prețul este rezonabil” a adăugat mama. „Rezonabil pentru tine sau pentru mine?” „Pentru amândouă!” „Bine”, a spus Linda cam în silă. De data aceasta a lăsat-o pe mama s-o îmbrățișeze și trebui să admită că se simțea bine. Dar de ce părinții trebuie să exagereze atât de mult? „Dacă aș cere voie să merg să privesc răsăritul de soare”, gândea Linda, „mama mi-ar spune: 'Nu, să nu faci in-solație!'”

Linda își închipuia cum va arăta rochia, fundele și dantela. Îi plăcu ideea să fie dintr-un satin albastru care să se potrivească culorii ochilor ei. A simțit doar puțin regret întrebându-se dacă n-a acceptat târgul prea repede. Se gândea că nu este nimic rău la petrecerea lui Edvard. Oricum, n-a putut obține nimic mai mult!

Petrecerea

Dagny privea pe fereastră, mulțumită de atmosfera seratei. Fiecare părea că se simte grozav. Ce bine că plănuiuse câteva jocuri pentru a sparge gheața!

Privea afară peste luminile strălucitoare ale orașului Oslo. În depărtare putea zări portul. Vapoarele ancorate se legănau pe apă, luminile lor se prelungeau risipindu-se în apa întunecată, dansând ca niște bărcuțe drăguțe din hârtie. Un tânăr, îmbrăcat într-un smoking, deschise fereastra și, aplecându-se, vărsă paharul cu băutură de la etajul trei pe trotuar. Râsul lui prostesc a ajuns până la ea, zgomotos și puțin disperat. Dagny simți că s-a înroșit puțin, rușinându-se în locul lui.

Era bucuuroasă că se hotărâse să refuze invitația lui Edvard și să aibă propria ei serată. Totuși, decizia fusese greu de luat. Edvard era într-adevăr un băiat simpatic, în ciuda imaginii sale de artist rebel. Și ce bine arăta! Se gândise mult, dar ceva i-a spus că nu este bine.

Dagny simți o neașteptată durere de singurătate și pierdere. Părea ciudat să aibă acest simțământ, acum, când era înconjurată de prieteni și veselie. Știa de unde îi vine: îi era dor de mama și de tata, chiar și acum, după mai mult de doi ani. Îi avea cu ea pe cei doi frați - desigur, nu era singură pe lume. Iar acum avea optsprezece ani, mult mai capabilă de a-și controla

pagina pentru tineret

tristețea care încă o încerca în momentele de neatenție.

Ca și acum. „De ce mă gândesc la asta?” se întrebase. Apoi și-a dat seama că era din cauza petrecerii de vis-a-vis. Acel ceva care i-a spus că nu ar fi fost o idee bună de a merge acolo, era mama și tata, care erau încă vii în inima ei.

Dagny și-a amintit că săptămâna trecută Linda i se plânse de părinții ei. N-a vrut să spună care era nemulțumirea, doar că mama ei nu o lasă să facă nimic. „Ești norocoasă că ai o mamă”, ar fi vrut Dagny să-i spună. „Dacă aș avea-o pe a mea înapoi, nicidecum nu m-aș mai supăra de ceea ce mi-ar spune!”

Probabil aceasta nu era cu totul adevărat. Dacă era cinstită cu ea însăși, Dagny își putea aminti de câte ori fusese tot atât de nefericită din cauza mamei și a tatălui ca și Linda cu ai săi. Dar ei au făcut ce au putut mai bine și ea le ducea dorul.

Dagny a simțit că tristețea ei se lumina. „Fii fericită pentru timpul cât i-ai avut” și-a spus. „Păstrează-i totdeauna în inima ta”.

Un râs vesel se auzi în spatele ei. „Hei, Dagny!” Se întoarse și-l văzu pe Erik ținând în mână trofeul câștigat la ultimul joc.

„Felicitări!” spuse ea zâmbind. Apoi Dagny s-a uitat la ceas și și-a dat seama că este ora 23,30. Era timpul să facă ceva cu toții.

A adunat întreg grupul pentru muzica de sfârșit de an prezentată de Trio Norvegian, așa cum le plăcea lor să-și spună: Glen la violoncel, Gus la flaut și Jan la vioară. Dagny se surprinse ținându-și respirația la minunata armonie dintre corzi și flaut.

În timp ce se stingeau ultimele acorduri, auzi clopotele bisericilor bătând solemn. Vapoarele din port și-au unit sirenele și goarneau, făcând cât mai mult zgomot cu putință. Un nou an începea.

Dagny simți un nod în gât, un val de mulțumire pentru tot ce avea, pentru prietenii buni care erau cu ea în seara asta. Și-a întins mâinile și i-a adunat pe toți într-un cerc.

„Cred că e timpul potrivit să spunem 'Mulțumesc, Doamne!'", a zis ea. Și-au plecat capetele și s-au rugat împreună. O pace și o mare bucurie i-au inundat inima.

Când cercul s-a desfăcut i-a văzut pe Erik privind spre fereastră îngrozit. A făcut câțiva pași și a început să strige: „Foc!!! Chiar acolo, vis-a-vis!” Dagny s-a alăturat celor care fugeau să privească afară. Ferestrele apartamentului lui Edvard erau cuprinse de flăcări. Privea îngrozită figuri înnegrite de fum care se mișcau și fugeau îngrozite. Țipetele erau mai puternice decât sirenele vapoarelor din port.

Timpul părea că se înfioară pentru a se opri. Ridi-cându-și puțin rochia lungă, fugi spre stradă, auzind pe ceilalți tropăind în urma ei pe scări. În timp ce traversa strada, Dagny simțea cum o cuprinde frigul. În depărtare au început să sune sirenele și în curând sunetul lor s-a intensificat, auzindu-se tot mai aproape.

Plină de groază privea ferestrele cuprinse de flăcări. Păreau că se ridică și dansează. Nu mai auzea țipete! Simțea deja căldura focului.

În momentul următor a auzit scârțâitul mașinilor de pompieri care se opreau în stradă. Cineva, unul din prietenii ei după cum și-a dat seama, i-a prins mâna și i-o ținea strâns.

Văzu pompierii alergând prin ușa de la parter. O clipă mai târziu fereastra de la balconul lui Edvard se deschise. Privea cum un pompier se lupta ținând în brațe un tânăr îmbrăcat într-un smoking. Pompierul îl aruncă pe băiat de la balcon jos, pe pânza întinsă de pompieri.

Dagny se sufocă șocată, apoi își dădu seama că băiatul era deja mort și pompierul îl ferea doar de degradarea de a fi ars complet, fără a putea fi recunoscut. Alte corpuri cădeau de la ferestre în spațiul din fața blocului.

Îngrozită, Dagny se dădu înapoi, incapabilă de a mai privi. În timp ce se întorcea, văzu ultima persoană căzând, o fată îmbrăcată într-o rochie lungă, albastră. „O cunosc!” țipă ea disperată.

Trezirea

„... cel mai mare număr de morți într-un incendiu, din istoria Norvegiei!” spunea grav vocea de la radio.

Ingrid Halvorson ezită cu mâna pe sticla de lapte din frigider. „Ce groaznic”, se gândea. Asculta în timp ce comentatorul descria focul care luase în mod crud atâtea vieți noaptea trecută, chiar când sosise Anul Nou. „Tânărul al cărui apartament a ars era elev la Liceul de artă din Oslo”, continuă comentatorul. „El dădea o petrecere pentru colegii lui cu ocazia noului an. Multe dintre victime erau tineri de liceu...”

Ingrid simți un șoc. Petrecerea lui Edvard - cea la care Linda a cerut să meargă! Slavă Domnului că s-a hotărât să meargă la serata de la Dagny!

Ingrid privea pierdută masa cu micul dejun unde așezase trei farfurii chinezești cu desen alb-albastru, pe care le avea de la mama ei. Aceleași farfurii le va da și ea Lindei, într-o zi. Sus, la etaj, îl putea auzi pe soțul ei fluierând în timp ce se bărbiera. Pentru o clipă nu fusese capabilă să se miște, ascultând cum se revărsau de la radio detaliile înspăimântătoare ale incendiului.

Deodată avu dorința copleșitoare de a lua mâinile fiicei ei pentru a o îmbrățișa strâns. Puse laptele înapoi în frigider și urcă la etaj, la camera Lindei, ascultând la ușă. Nici un sunet nu venea dinăuntru.

„Fiica mea somnoroasă”, gândea ea. „Mă întreb la ce oră s-o fi întors acasă azi-noapte. Am încercat să rămân trează, dar n-am putut nici măcar până la miezul nopții. Ce-am îmbătrânit!”

Bătu ușor la ușă. „Linda? E timpul să te scoli”. Nici un răspuns. A bătut din nou, puțin mai tare. „Haide. Doar să mânănci puțin, apoi poți să te culci din nou dacă vrei”. Din nou nici un răspuns. Atâtea liniște! Ingrid simți un val de neliniște până în stomac. Deschise ușor ușa și privi înăuntru, spre pat. Era aranjat ordonat, cu micul ursuleț stând în fața pernei, acolo unde Linda îl așeza de obicei. În pat nu dormise nimeni.

Ingrid simți că i se înmoaie genunchii. „Linda?” strigă ea. „Linda, Linda!” Un țipăt îi străpuse urechile. Își dădu seama că nu fusese decât propriul ei glas...

Povestirea a fost scrisă de Dagny Vetne pentru revista Insight. Dagny este profesoară de artă în Battle Creek, Michigan, SUA. Ea este „Dagny” din povestire.

În românește de Simona Bardan.

Nu de mult *Radio Vocea Speranței* încheia o primă etapă de lucru: căutările, probele tehnice și testele de voce vizau cristalizarea unei strategii, a unei grile de program și a unei echipe redacționale și tehnice. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru călăuzire și sprijin. Noua etapă, aflată sub semnul urgenței timpului pe care-l trăim, ne cheamă să aplicăm ceea ce Dumnezeu ne-a descoperit! Menirea noastră este să-L prezentăm pe Domnul Hristos ca fiind răspunsul tuturor crizelor, dilemelor și nevoilor noastre. El este „Neprihănirea noastră” (Ieremia 23, 6), „sfințire și răscumpărare” (1 Cor. 1,30), „pacea noastră” (Efes. 2,14), „speranța noastră” (1 Tim.1,1) – ca să amintesc doar câteva din răspunsurile pe care le întruchiează Mântuitorul. Și Dumnezeu „care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Rom.8,32). Pentru că Mântuitorul a fost dat „pentru noi toți”, vrem să-L facem cunoscut tuturor! Pentru că este singurul răspuns potrivit la căutările noastre, vrem să-L prezentăm așa cum este: Mântuitor și Domn, Răscumpărător și Prieten, singura speranță a vieții veșnice.

A-L prezenta pe Domnul Hristos ca prieten nu este totuși singura noastră dorință! Oferim speranță, dar în contextul întrecii solii îngeresti și al evenimentelor finale, astfel ca oamenii să-L iubească și să se decidă pentru El.

Răspunsurile primite până acum la redacție sunt mai mult decât încurajatoare. Să deschidem împreună câteva plicuri:

Doamna L., mamă a cinci copii: „Nu pot să plec de acasă nici

pentru o oră. Nu am mai fost la biserică de mult. Acum, de când pot să ascult acasă *Vocea Speranței* mărturisesc că sunt fericită. Primesc multe încurajări și privesc altfel problemele vieții”.

Doamna M.: „Știi, imi plac așa de mult programele de la *Radio Vocea Speranței!* Simt că mă apropii mai mult de Dumnezeu. Totuși am o problemă: oare nu mi se socotește păcat faptul că eu, o ortodoxă, ascult Cuvântul la o altă religie?”

Tânăr musulman anonim: „Ascult *Radio Vocea Speranței*... Vă mulțumesc că vă rugați pentru mine...”

Doamna C.: „Am ieșit de curând la pensie... Până acum n-am făcut nimic pentru sufletul meu. Doresc să aflu cât mai multe despre Dumnezeu pe care-L prezentați. Vă mulțumesc că existați!”.

Mai mulți ascultători au primit Biblia de la *Radio Vocea Speranței*. Iată mărturia câtorva:

Domnul B., cântăreț de muzică ușoară: „Nu credeam că Biblia poate fi așa de frumoasă! O citesc cu drag”.

„Această carte este cel mai frumos dar pe care mi l-a făcut cineva vreodată! Și nu cred că este întâmplător, căci astăzi este ziua mea de naștere!...”

Multe alte telefoane și scrisori sunt tot atâtea dovezi că postul *Radio Vocea Speranței* este ascultat cu interes. Criticile primite ne ajută să desăvârșim conținutul și forma programelor. Mulțumim tuturor aceluia care ne sprijină în rugăciune. O simțim! Vă rugăm să adăugați un nou subiect rugăciunilor dvs.: să putem relua cu ajutorul Bunului Dumnezeu emisiunile *Vocea Speranței* pentru întreaga țară (pe unde scurte). Emisiunile transmise de la Moscova s-au întrerupt din motive financiare. Speranța noastră este ca ele să fie reluate începând cu

data de 25 septembrie a.c. Se discută tratative pentru închirierea unui emițător în Slovacia. Orice idee privind extinderea emisiunilor *Vocea Speranței* în zona în care locuiți este binevenită. Vă rugăm să ne scrieți pe adresa:

Radio Vocea Speranței, C.P.34-1, București.

*În numele colectivului radio,
Daniel Nae,
director*

Între atâtea zgomote
O VOCE

VOCEA SPERANȚEI

Un post de radio pe care-l puteți asculta zilnic în:
SUCUREȘTI, pe 94,2 MHz, între orele 11-13;
CONSTANȚA, pe 89,4 MHz, între orele 11-12 și 19-20;
BRASOV, pe 68,24 MHz, între orele 12-13;
marți, joi și duminică și între 19-20.

Anonim: „Am peste 60 de ani... și uneori sunt cu totul descurajat. De multe ori m-am întrebat de ce nu pun capăt la tot. Viața este un gunoi. Tot ce este frumos, dispare; tot ce crezi că-ți aparține, se destramă... Plictisit, căutam la radio... nici nu știu ce, când am descoperit *Radio Vocea Speranței*. De atunci vă ascult. Credeți-mă! Ați apărut la timp în viața mea”.

Domnul T.: „Vă sun de la spitalul Grivița. Într-un salon, 20 de bolnavi ascultă zilnic *Radio Vocea Speranței*...”